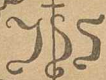

1927 m.

Nr. 7.

Rugpiūčio mėnesio intencija.

Šv. Tėvo paskirta ir palaiminta.

Kad Dievas išgelbėtų pasaulį nuo spiritizmo pavojų.

Dar nesurasta žmogaus, kuris pro amžinybės klausimą praeitų vien ranka temostelėjęs ir nusi-suktų į šalį. Jeigu kas tai ir padaro kada, tai tik tam tikrų gyvenimo aplinkybių verčiamas, pv., kad geidulius patenkinus arba neišsižadėjus neleistinų draugysčių ir t. t., bet aplinkybėms pagerėjus sąžinė atbunda ir liepia grįžti prie amžinybės minčių.

Siame rašinėlyje minimi spiritistai (lot. spiri-tus—dvasia) irgi ne iš ko kito pavadinti spiritistais, tik iš to, kad jie deda visas pastangas, kad kaip nors susikalbėjus su anuo pasauliu ir gavus žinių, kaip ten sekasi jų mirusiems „broliams“.

Spiritizmu dažnai yra vadinamas žmogaus linkimas kaip nors santykiuoti su dvasių pasauliu, kaip su geraisiais angelais, taip ir su piktosiomis dvasiomis. Bet dabartiniais laikais spiritizmu paprastai vadinama daugelyje Amerikos, Anglijos ir stambeldžių kraštuose vis labiau įsigalintį iššaukimą įvairių mirusių asmenų „dvasių“. Stambeldėjant mūsų pasaulio didmiesčiams atsiranda įvairių spiritistų, kurie lyg koki senovės burtininkai sugeba iššaukti ir parodyti susirinkusiems įvairių dvasių paveikslus, kalbasi su jomis, išsiklausinėja iš jų tokių dalykų, kurių paprastu keliu niekaip negalėtų sužinoti. Spiritistų kambaryje ore pasirodo visa eilė atskirų kūno dalių: rankų, galvų ir tt., pasigirsta įvairiausių bildėsių, stalai pradeda šokinėti ir panašūs mokslo pastebėti ir neužginčijami spiritizmo reiškiniai.

Buvęs vienas įymiausių Anglijos spiritistų draugijos narys J. Godfrey, Raupert, kuris, pamatęs nepaprastus pavojus, kylančius iš spiritizmo, jau prieš 25 metus atsivertė ir yra vienas didžiausių kovotojų prieš spiritizmą. Štai ką jis rašo: „Po mano ilgų bandymo metų aš priėjau išvados, kad apsirėiškusias dvasias net galima nufotografuoti ir kad tos dvasios gali priimti net tikrai regimą kūno išvaizdą“.

Kitas įžymus spiritizmo žinovas prof. Dr. Hyslop net rašo: „Kas dvasių esimą ir jų apsirėiškimus nori užginčyti, tasai yra bailys arba bemokslis“.

Žinoma, labai daug apgavimo ir melo yra įvairiuose bandymuose, jau daug spiritistų yra susekta ir nubausta už įvairius žmonių apgaulinėjimus. Bet yra ir daug stebėtinų apsirėiškimų, kurių galima rasti kad ir m'nėtojo atsivertusio spiritisto, Raupert, knygelėse vokiečių kalboj. „Spiritizmas teisybės šviesoje“, („Spiritismus im Lichte der vollen Wahrheit“) ir „Spiritizmo dvasios“. („Die Geister des Spiritismus“ Tyrolia—Verlag).

Ką spiritistai daro, kad iššaukus mirusių dvasias? Tam dalykui jie vartoja vadinamą „medium“, t. y., tarpininką, dažniausiai moterišką. Šis asmuo turi laikytis visiškai pasyviai, t. y. duotis save išnaudoti nežinomai esybei, sulig jos noru. Tas išnaudojimas yra labai baisus! Prasideda bailsūs kūno traukymai ir baigiasi kuone visišku jėgų išsėmimu. Veidas išblykšta, rankos, kojos ir visas kūnas dreba. Jis lieka be sąmonės, be valios; visi mąstymo ir gyvybės reiškiniai lyg nutraukiami. Tokioje padėtyje esantis asmuo jau yra gana paruoštas įrankis, per kurį nežinomos jėgos ir antgamtinės dvasios pradeda savo darbą.

„Medium“ t. y., apsvaigintasis asmuo, pradeda kalbėti įvairiomis kalbomis, kurių jis kaip gyvas nežinojo, duoda žinių apie įvairius miestus ir asmenis, kurių jis savo gyvenime nėra matęs; ima rašyti jam nežinomos „jėgos“ verčiamas įvairius jam pirmu kart girdimus dalykus, kartais net moksliskus ir tokia kalba, kurios jis niekad nesimokino ir tt.

Kartais įvyksta dar keistesnių dalykų. Jei „medium“ visiškai pasiduoda dvasių veikimui, tąsyk ir jo kūnas pradeda jausti lyg kas norėtų iš jo ištraukti ir iščiulpti visas jo jėgas. Ta iščiulpta medžiaga yra vadinama įvairiais vardais, bet dažniausiai — „plasma“. Dr. H. Carrington tikrina: „Mediumas buvo taip pasvertas su kėde, ant kurios sėdėjo, kad jis buvo padėtas ant svarstyklių ir griežčiausiai prižiūrima,

kad sveriamas asmuo niekur nesiremtų ir nieko negalėtų nuo savęs numesti. Ir kas pasirodė? Per 8 minutes ji nustojo 17½ svarų“. Spėjama, kad šitos medžiagos pagalba duodama galimybės įvairioms žmonių dvasioms apsireikšti.

Kaip tai visa išaiškinti?

Paprastai yra nurodomos trys priežastys: apgavimas, galucinacija arba ligos, nerų slovis ir.. piktųjų dvasių įsikūsimas. Ši paskutinė pažina po atvertimo įžymaus spiritisto J. Godfrey Raupert vis daugiau tų pasakėjų.

Prof. Wm. James rašo: „Jau aš nė kiek neabejoju, kad mokslas apie velnius vėl užsitarnaus daug garbės“.

O pirma buvęs spiritistas, filosofas Dr. O. Browson rašo: „jeigu prietarais daug žmonėms daroma bėdies, tai dar daugiau noru išaiškinti pragariškus reiškinius ir įtaką prigimtu kėlu. Gi plačiai įgarsėjęs mokslo pasaulyje dar pernai miręs didysis belgų psichologas Kardinalas Mercier rašo savo veikalė: „Psychologie“ II tom. 202 psl.: „Mes labai abejojame, ar spiritistų draugijų nariams ateltyje pasiseks išaiškinti tuos keistus psichinius reiškinius prigimtu kėliu“. Tokius dalykus, kaip pranešė vienas buvęs įžymus spiritistas Edmonds savo viešoj kalboj New Yorke apie savo dukterį, kuri buvo vartojama medium: Kas gali išaiškinti?

„Mano duktė sako jė, moka tikėtai savo gimtąją kalbą ir truputį prancūziškai. Tačiau ji gali dažnai išsą valandą iškalbėti ne viena, bet devyniomis ir dešimčia įvairių kalbų. Dažnai net įvairūs svetimšaliai ateidavo ir per ją pasikalbėdavo su savo mirusių draugų dvasiomis savo gimtąją kalbą“.

Ar iš tikrųjų galima su tomis pačiomis mirusių dvasiomis kalbėtis? Tapatybės klausimas neįrodytas ir dažnai pasirodo, jog apsireiškusi „dvasia“ visai kitą asmenį lošianti, o ne tą, kurio norėta. Kartais net nemirusį asmenį atstovauja, „per apsirikiimą“, kaip pv. patsai Raupert kalbėjosi su viena neva mirusio asmens dvasia, apie kurį vėliau sužinota, kad tas asmuo dar gyvena.

Kartą Raupert priverė dvasią prisipažinti, kas ji tokia. „Viena dvasia, rašo jė, sakė esanti mano mirusis draugas T. J. Prikalbėjus įvairių atsitikimų, kurie iš tikro yra buvę ir rodos neliktų jau abejonės, kad čia tas pats draugas kalba, bet ėmė vieną dalyką ir negerai nusakė; tada aš padariau pastabą. Į tai nieko „dvasia“ neatsakė, bet tylėjo. Tuomet aš pakėlęs balsą ir iškilmingai paklausiau: Aš dabar klausiu tavęs Dievo vardan, ar tu esi iš tikrųjų miręs draugas T. J.? Visi ten esantieji nustebę išgirdome atsakymą: „Ne!“

Spiritizmo kenksmingumas.

Spiritizmas kaip šlykštus ir kenksmingas apgaulės įrankis mūsų rūpestingos motinos Bažnyčios yra griežtai draudžiamas! (S. C. Sti Officij, 24 Aprilis 1917).

Tas dalykas nėra nuo Dievo, jau matėme, nes Dievas, kaip kartą gražiai pasakė vienas įžymus mūsų laikų biologas Tėvas Franck S. J.:

„Dievas teatrų nemėgsta daryti“. Jeigu Dievas duoda gerosioms dvasioms apsireikšti tai Jis visados turi ir gražų tikslą, pv. Ark. Gabrielius per įsikūnijimo paslaptį, Tobijui apsireiškia Rafaelis arkang.; taip pat ir kai kuriems šventiesiems pasirodo angelai pv. šv. Antanui, šv. Stanislovui ir kit.

Spiritizmo platinimasis neša baisią nelaimę žmogaus kūnui, bet ypač sielai. Med jai daugiausiai nukenčia. Jie dažnai nustoja sveikatos, gauna visišką dirksnių suirimą, iš jų daugybė patenka į pamišėlių namus. Laike tokių „dvasių apsireiškimų“ iš skausmo medijai rėkia baidysiu balsu, griežia dantimis, putos krinta iš lūpų ir tt.)*

„Kartą pasirodžius ore vyriška ranka stvėrė levą (mediją) už krūtinės ir trenkė su baidysiu smarkumu į žemę ir ši turėjo daug savaičių sirgti“**)

Be kūno nelaimės spiritizmas neša visam pasauliui baidys tikėjimo griovimą. Patyrimas jau gana parodė, jei kas prisidėjo prie spiritizmo, būtinai nustoja tikrojo tikėjimo ir pasineria į netikėjimo miglas. O ypač tikėjimas į pragarą išnyksta, nes apsireiškusios dvasios skelbia nesant pragaro nei kitų tiesų. Spiritizmas ir dorai labai pavojingas: visiškai atmeta Dievo įsakymus, juokiasi iš Dievo Apvaizdos, pratinama meluoti, prigaudinėti (pas mus atsitinka panašūs dalykai su burtais, kortų metimu, žadėjimais ir tt.) Spiritistų susirinkimuose ne retai prieinama prie šlykščių kalbų nešvartų santykių ir kitų blaivumų.

Nors spiritistai sakosi suradę „naują tikybą“, bet greičiau surado būdą parsiduoti į tamsyblių kunigaikščio nelaisvę. Todėl taip griežtai draudžiama žmonėms saugotis spiritizmo. Kas to draudimo nepaisydamas dalyvauja spiritistų susirinkimuose, tasai patenka į sunkią nuodėmę.

Išvada

Mums tenka karštai Dievo maldauti, kad tinklas kuriuo piktoji dvasia nori sugauti žmones iširtų, kad tikėjimas į vieną Dievą sustiprėtų, kad Dievo ir Bažnyčios įsakymai būtų laikomi, nes spiritizmas visa tai atmeta. Paklauskime šv. Tėvo raginimo ir daug šluo reikalu melskimės!

T. J. Bružikas S. J.

Mintys mąstymui.

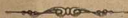
„Dvasla gi aiškiai sako, kad paskučiausiais laikais kai kurie atstos nuo tikėjimo, klausydamies paklydimo dvasių ir velnių mokslų“ (I Tim. IV, 1).

„Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip krioklės lūtas, ieškodamas ką prarytų“ (I Pet. 4, 8).

„Neturėk svetimų Dievų prieš mane“ (I Dievo įsak).

*) Plg. Dr. Williams knygoj: „Spiritism and Insanity“.

**) Raupert, Die Geister des Spiritismus. 34 psl.

Šv. Joanna Pranciška Šantal.

(1572—1641)

Mėnesio globėja, rugpiūčio 21 d.

Šv. Pranciška gimė labai garbingoj ir doroj šeimynoj. Ji buvo duklė tuolaikinio Burgundijos valdovo. Jos motulė Dievas parieškojo dar jai vos keletos metų esant. Bet ir pats tėvas, būdamas labai geras ir pamaldus, pilnai sugebėjo pavaduoti jos motinėlą. Pranciška, dar maža būdama, jau rodė nepaprasto pamaldumo į Šv. Sakramentą. Kartą išgirdusi, kaip kalvinų tikėjimo žmogus piktžodžiauja Šv. Sakramentui, ji pribėgo prie to kalvinisto ir stipriu balsu pasakė: „Garbusis tamista, jūs turite tikėti, kad Jėzus Kristus tikrai yra Šv. Sakramente, nes Jis pats tai liepė, o užginčyti, kaip jūs kad darote, tai vis tiek jei V. Jėzų vadinti melagiu“. Kalvinistas, lyg norėdamas prisigerinti, padavė mergaitei saldainį, bet šioji pagriebusi saldainį įmetė jį į degantį krosnį, sakydama: „taip degs pragare ir tie, kurie neiki, ko V. Jėzus mokino! Jei žemės karalių pavadintum melagium, tai jau neišvengtum mirties bausmės, o dabar!“

Pranciškai sukakus 19 metų, tėvas jau buvo benorįs ją išleisti už vieno aukštos giminės grovo. Tuo tikslu jau buvo padarytos ir sutartuvės. Bet kartą Pranciška pastebėjo, kad jos sužadėtinis, kunigui praeinant pro šalį su Švenčiausiu Sakramentu, ne tik ką nepriklaupė, bet net kepurės nenusiėmė. Ji tuojau sužinojo, kad jis esąs kalvinistas ir griežtai atsisakė už jo tekėti, nors tasai sutiko ir krikštytis. Tada ji pasirinko kitą vyrą grovą iš Chantal ir su juo sukūrė labai pavyzdingą šeimyną. Ji nuolat kalbėjo savo tarnams, kad visų pirma reikia patikti Dievui ir Jam ištikimai tarnauti. Tarnams liepdavo kasdien klausyti šventų Mišių ir prašyti visiems dienos darbams V. Jėzaus palaiminimo. Vakare ji vėl susirinkdavo visus ir jai pačiai vadovaujant visi atkalbėdavo vakarines maldas, kad padėkojus Visagaliui Dievui už laimingai praleistą dieną.

Taip praėjo keletas metų laimingos moterystės, tik štai parbėga kartą tarnai be kvapo ir tuojau Pranciška sužino, kad jos vyras vieno neatsargaus palydovo mirtinai sužeistas. Iš karto ji visa sumišo, bet tuojau atgavus pusiausvyrą nusiramino ir nužemintai sutiko su skaudžiu Dievo mėginimu. Priėmė sužeistą vyrą ant savo rankų, kuris tuojau ir mirė.

Po vyro mirties Pranciška jau pasiryžo nieko daugiau pasaulyje neieškoti kaip tik Dievo garbės. Nors dar buvo mažų vaikelių, bet visa tai jai nekludė visiškai pasišvęsti Išganytoju. Ji kantriai mokėjo aukoti visus vargus V. Jėzui, suklaupus kartu su savo kūdikiais. Viena tarnaitė jai baisiai įkyrėdavo, bet Pranciška rūpindavosi kaip tik jai parodyti daugiausia meilės ir dėkingumo.

Šv. Pranciškus Salezietis buvo jos nuodėmklausiu. Ypač šito švento vyskupo mokykloje Pranciška išsilavinę klusnume: jam liepiant per ištisus 31 metusėjo ta pamaldi našlė prie kasdieninės šv. Komunijos, kas

tais laikais buvo didelė retenybė. Įsigilindama į V. Jėzaus pasiaukavimą Šv. Sakramente, ir ji padarė pasiryžimą daryti tai, kas Dievo akyse atrodytų geriausia.

Šv. Pranciškui Saleziečiui įsteigus Šv. Panelės Aplankymo vienuolyną, ir Pranciška užsidedė noru būti vienuole. Todel ir ji palikęs pasaulį jau išaugintus vaikelius, įstojo vienuolynan ir netrukus buvo išrinkta jo perdėtine. Jos vienuolinis gyvenimas pasižymėjo didžiu aštrumu ir neturto meile. Per trumpą laiką jos dėka tapo įkurta dar apie 74 namų.

Sesuo Pranciška pati džiaugėsi ir kitiems rašydavo: kokią laimę ji jautė, matydama, kad ir ji gali gyventi su V. Jėzumi po vienu stogu. Jai teko garbė puošti altorius. Visi žiūrėdavo nustebę, kaip ji rūpestingai tai atlieka. Jos žingsniai būdavo vos girdimi: vaikščiojo patyloms lyg bljodama, kad neprižadintų Viešpaties altoriuje. Šv. Mišių auka buvo jai ta pati Kalvarijos auka. Del to ji ir nežinodavo, nė kaip atsidėkoti kunigui, jei tasai pažadėdavo ją atsiminti šv. Mišiose. Kartą ji net išsitarus, kad toks pažadėjimas jai šimtus kart vertesnis, negu kas žadėtų jai uždėti karališką vainiką ir ją paskelbtų viso pasaulio karaliene.

Būdama jau 69 metų apsirgo belankydamą vienuolynus ir prieš mirtį pamačius kunigą su Šv. Sakramentu, pasakė: „Aš tikiu, kad mano Viešpats tikrai yra Šv. Sakramente ir mielai atiduočiau už tą tikėjimą net savo gyvybę!“

Ji mirė 1641 m. gruodžio 13 dieną. Šv. Tėvas Klemensas XIII paskyrė jos šventę rugpiūčio mėn. 21 dieną.

Dvasios nauda: Bent tos šventosios dieną pasirūpink pamaldžiai priimti šv. Komuniją, prašydamas, kad Saldžiausioji Jėzaus Širdis duotų ir mūsų šalei susilaukti į šv. Prancišką panašių šventųjų.

T. Bružikas S. J.

Ką duosiu aš Kristui?

Aš Tavo žibantį altorių,
Brangusis Kristau, pamilau.
Tenai parpuolusi prie kojų,
Nekartą sunkiai alsavau.

Ir šiandien, Kristau, mano siela
Varguose šauklasi Tave! I
Ir tą, kas joje brangu, miela,
Prie Tavo kojų ji padės.

Aš neturiu nei aukso rūmų,
Nei sodų, žydinčių gėlių,
Nei to, kas žemiškų galiūnų
Šiandieną vardus puošia jų.

Vargdienė, pamiřsta našlaitė,
Man kietą dirvą lemta kast,
Linksmybe kupiną jaunatvę,
Sveikata, jėgas joj prarast.

Ir kur? Kada? Kurioj šalyje
Šaltoji žemė man priglaus?
Ar kas pravirks maldoje tyloj?
Ar bus, kam verkti pagaliau?

Vargdienė puolusi prie Kojų,
Ar ras krūtinėj, ką aukot?
Gal ugnį tą, kuri sieloje
Taip skaisčiai pradeda liepsnot?

Nupint Tau dailųjį vainiką
Dar aš iš giesmių begaliu,
Daugiau Tau nieko duot neliko,
Daugiau aš nieko neturiu.

Sielos Ailčiai

Šeimynų Draugas.

Jėzus yra tikras Dievas, bet taip pat ir mūsų karalius, brolis ir draugas. Visus Jis suramina, visus paguodžia, kas tik prie Jo artinasi. Jis atveria žmogaus akis, parodo kas gera ir kas bloga, duoda stiprybės vengti blogo ir daryti gera. Dauguma žmonių dar nesupranta Jėzaus ir Jo neieško, o jei ir ieško, tačiau nesistengia Jį išrinkti savo šeimynų ir savo širdžių karaliumi. Jėzus būdamas mūsų bažnyčiose, dar ir šiandieną gali pakartoti šv. Jono Krikštytojo žodžius: „Yra vienas jūsų tarpe, kurio jūs nepažįstate!“ (Jo. 1. 26.). Jėzus neturi būti apleistas vien bažnyčiose, Jo Širdis neturi plakti vien bažnyčių altoriuose, bet reikia Jį parsivesti į namus, pavesti Jam garbingiausią savo namų vietą, savo šeimynos židinį, kad Jis iš ten laimintų kiekvieną

Išganytojas Betanijos šeimynoje.

mūsų pasiryžimą, kiekvieną pradėtąjį darbą. Kol Jėzus nesusiartina su žmogumi, tol žmogaus širdis negali atjausti viso Jo gerumo, visos Jo meilės.

Betanijos šeimyna (Lozorius, Marija, Morta) tol nepažino Jėzaus gerumo, kol Jis netapo artimu jų šeimynos draugu.

Jėzus ateina pirmą sykį į Betaniją ir prašo, kad Jį kas nors priimtų. Lozorius, Marija ir Morta Jį priima, bet su kažkokiu baugstumu, nedrąsa, nepasitikėjimu. Jie nesuprato, kaip tas garsusis Mokytojas, tas Jėzus, kur tiek daug stebuklų darė, tas Galingasis Rabbi, galėjo įeiti į jų, vargingų miestelėnų, namus. Be abejo, tai jiems buvo didelė garbė, bet vis tik neišdrįso su Juo bent kiek labiau susiartinti, nes

visi dar jie buvo pilni balingos pagarbos. Tačiau pajuto savo širdyse prie Jo patraukimą, taip kad, Jėzui apleidžiant jų namus, Lozorius išdrįso pratarti: Mokytojau sugrįžk dar pas mus“.

Ir Jėzus sugrįžo...

Ši kartą jau visai kitokių jausmų buvo pilnos jų širdys: buvo prisirengę Jį priimti, pasitiko net prie namų slenkščio ir jau išdrįso daugiau su juo susidraugauti; kalba tapo širdingesnė, šeimyniškesnė, meilesnė. Tas Mokytojas juk buvo toks geras, toks paprastas...

Kai ši kartą Jėzus rengėsi eiti, tai jau be abejo brolis ir jo seserys melste meldė Išganytoją, kad Jis vėl ten sugrįžtų, kad pasiskirtų jų namą savo buveine. Jėzus pasižadėjo būti jų šeimynos draugu ir dažnai pas juos lankytis.

Kada vėliau Jėzus atėjo į Betaniją, Jo priėmimas jau buvo visai kitoks negu pirma. Visi buvo pilni džiaugsmo: Marija sėdosi prie Jo kojų ir klausėsi Jo kalbos, Morta rūpinosi vaišėmis, Lozorius parpuolęs ant kelių garbino Mokytoją. Visi buvo pilni džiaugsmo, visi jautė Jėzaus Širdies meilę. Jėzus gi padarė šventu jų džiaugsmą, suteikė savo gražiausių pamokymų.

Kai kitą kartą Jėzus vėl kviečiamas sugrįžo į Betaniją, čia Jis rado nuliūdusią tą mylimą šeimyną, nes Lozorius buvo miręs. Ir tada Jėzus, tikras draugas, neapleidžia savo mylėtojų: skuba prie Lozoriaus kapo ir prikelia jį iš numirusių, suramindamas tokiu būdu seserų širdis. Jėzus buvo su jais varge ir džiaugsmu; laimėjo juos laimino nelaimėje padėjo.

Bet Išganytojo Širdis ir dabar myli kiekvieną šeimyną kuri tik pasiveda Jo globai. Kiekvienas, kurs tik nori jausti meilینگus Jėzaus Širdies plakimus, su Juo susidraugauti, susitarti. Žmonės tai jau suprantą, ir dėl to šiandien ištisos tautos ir valstybės, taip pat ir atskiros šeimynos paslaukoja Jėzaus Širdžiai, duodami garbingiausią savo namų vietą Jėzaus Širdies paveikslui. Šventas Tėvas, norėdamas, kad žmonės geriau pažintų ir suprastų meilingą Jėzaus viešpatavimą, įsteigė Kristaus Karaliaus šventę.

Geresnio draugo už Jėzų tikrai negalima rasti pasaulyje. Kas su juo susidraugauja, nejaučia jokio žemės vargo, nes jo širdis prisipildo dievišku džiaugsmu, Jėzaus meile. „Kas myli, sako šv. Augustinas, nekenčia jokio sunkumo, arba jei ir kenčia, tai myli pačias kančias“.

Vienas didis Jėzaus Širdies apaštalas (M. Crawley—Boewey) aprašo šį atsitikimą, iš kurio aiškiai pastebima, kad, kas tik atsiduoda Jėzui, yra visuomet patenkintas, nes Jis visuomet su juo. Rašo jis:

„Mano apaštalavimo pradžioje, du jaunavedžiai, paprasti darbininkai, prašė, kad aš palaiminčiau ir būčiau liudininku jų paslaukojimo Jėzaus Širdžiai. Aš mielai sutikau.

— Jėzus, sakė juodu, bus mūsų artimiausias draugas ir globėjas kiekvienoje valandoje.

Po keletos metų man vėl teko aplankyti tuodu gerus žmones. Jauna moteris buvo ką tik pagijusi iš sunkios ligos, vyras gi buvo parsibaigęs dėlai šeimynos rūpesčių. Apžvelgus kambarėlių, kuriame jie gyveno buvo pastebimas vargas ir skurdas; bet pirmiausiai metėsi ir aklis

puikus Jėzaus Širdies paveikslas pakabintas kerčyje. Ištaręs kelis paguodos ir suraminimo žodžius, paklausiau:

Tur būt judu esate labai vargingi, mano vaikeliai?

— Mes vargingi?! — atsakė visai nustebusi jaunoji moteriškė, kurios akys dar tebeblizgėjo ligos karščiu. Ne, tėveli, mes esame laimingi ir nė kiek nesiskundžiame. Tiesa, kad turėjome vargų ir sunkumų, bet kentėjome kartu su Juo... verkėme, bet su Juo. Kadangi mes pavedėme Jėzui savo šeimynos židinį, savo gyvenimą, tai Jis nei valandėlės mūsų neapleido. Jis padaro šventu mūsų džiaugsmą, bet pasaldina taip pat ir kančias. Jis visuomet su mumis, o mes su Juo laimingi, nes Jis yra Dievas ir žino, kas yra reikalinga mūsų naudai.“

Kas randa gerą draugą, randa brangenybę, sako patarlės. Geresnio gi draugo už Jėzų nėra, tik mokėkime su Juo draugauti. Jis vienas tegali pilnai suprasti žmogų ir patenkinti jo širdies geisumus. Tik Jis yra tas draugas, kurs buvo su mumis ir džiaugsme ir varge. Taigi atverkime Jam mūsų širdis, leiskime Jam mumyse viešpatauti.

G.

Skubėkime prie Kristaus.

Eina metai po metų ir kiekvienais metais aušta gražus, naujas pavasaris, kuris džiugina, gaivina iš naujo visą pasaulį. Bėga ir slenka gyvenimo dienos ten iš kur jos daugiau nebegriš. Kaip nejauku—kasdien karstas artėja, lyg koks mylimas draugas, kuris nebeatsiskirs...

Žmogus leistas gyventi, jis privalo naudotis šio pasaulio grožiu, bet turi visuomet prisiminti, kad iš to naudojimosi turi būti nauda, ne vien kūnui, bet ir jo nemiršančiajai sielai. Pasaulis, tiesa, gražus, pilnas laimės, bet ta laimė yra paskendus ašarų ir vargų jūroj. Ir vargšė žmonija ieško laimės per ilgus, ilgus šimtmečius ir, deja, vargiai ras. Tie, kurie ieško laimės ir braiduoja po tą vargų pakalnę su šventa kantrybe, kurie šypsančiomis lūpomis neša savo kryžių, tie žingsnis po žingsnio žengia į laimę, į dangų. Laimingi, kurie žino, ko ieško ir kam jie vargsta. Bet, koks didelis skaičius žmonių eina, ieško, skursta ir neranda to ramaus džiaugsmo, nes nežino ir nenori žinoti, ko reikia ieškoti, ir kaip ieškoti, kad rasti visa.

— Pažvelkime, juk štai plevėsuoja laimės vėliava, negriūvančios pilies bokšte—Rymo Katalikų Bažnyčioje. Iš Bažnyčios altoriaus mums plaka amžina meile mus pamylėjusi Švenč. Jėzaus Širdis! Kas nori būti laimingas, kas ilgisi laimės, tas tegul bėga į tą ramybės ir džiaugsmo pilį—Jėzaus Širdį. Ten ramu, nors aplink audros siaučia, bet neištengia sudrumsti dangiškosios tylos rūmo. „Visi kurie vargstate ir apsunkinti esate, aš jums atgaivinsiu,“—taip šaukia mus ir dabar Kristus. Taigi bėkime visi Dievo vaikai, į pilį amžinosios laimės, bėkime tuoj, nelaukim rytojaus, nes laikas! Baisu, kad neužeitų „amžinoji naktis“!..

A. Š.

Gausūs Švenč. Jėzaus Širdies prižadėjimai.

Dievas dažnai mėgsta savo amžinuosius tikslus vykdyti per silpnus įrankius, „kad nė vienas kūnas nesigirtų jo akivaldoje.“ Tai mes pastebėjome, kalbėdami apie Šv. Jėzaus Širdies pamaldumo pradžią ir jo išplėtimą. Jis išrinko Šv. Margaretą Mariją Alakok paskelbti žmoniems šitą nepaprastą pamaldumą, kuris jau, kaip matėm, šiandien yra plačiai žinomas visame katalikų pasaulyje. Bet šitas Šv. Jėzaus Širdies pamaldumas yra tampriai surištas su vienuolika prižadėjimų, kuriuos Viešpats Jėzus pranešė įvairiais, laikais apsirėikšdamas šv. Marijai Margaretai. Šitie prižadėjimai yra, deja, dar mažai žinomi Lietuvoje.

„Aš duosiu jiems visų reikalingų jų luomui

Ką žada Išganytojas malonių.“

tiems, kurie myli

„Aš duosiu ramybės jų šeimynoms“.

Jo Švenč. Širdį?

„Aš juos raminsiu visuose jų liūdesiuose ir nelaimėse.“

„Aš būsiu prie bėga jiems gyvenant, o ypač mirties valandoje“.

„Aš suteiksiu gausių palaiminimų visiems jų darbams“

„Nusidėjėliai ras mano Širdyje gailestingumo šaltinį“.

„Atsalusios sielos taps karštesnės“.

„Karštosios sielos trumpu laiku atsieks aukščiausio tobulybės laipsnio“.

„Aš laiminsiu net tuos namus, kuriuose mano Širdies paveikslas bus laikomas ir garbinamas“.

„Kunigams duosiu dovanos labiausiai užkietėjusias širdis sugraudinti“.

„Tie, kurie platins šitą pamaldumą, atras mano Širdyje įrašytą savo vardą, kurs niekuomet nebebus iš ten išbrėžtas“.

Ką reiškia tie
prižadėjimai?

Išgirdus šiuos prižadėjimus iš švenč. Jėzaus

lūpų, šv. Marija Margareta juos užrašė. Nors į tuos

prižadėjimus nėra būtino reikalo lygiai tikėti, kaip

į kokias tikėjimo dogmas (tiesas), į kurias kiek-

vienas katalikas jau būtinai turi tikėti, tačiau vis

delto būtų didelė klaida jų reikšmę žemai įvertinti. Kiekvienas protingas žmogus turi pripažinti, kad šitie prižadėjimai yra verti didžiausio pasitikėjimo. Juoba, kad ir mūsų rūpestingoji Motina — Kat. Bažnyčia įvairiais dekretais pripažino, jog šitie prižadėjimai neturi savyje nieko priešinga mūsų tikėjimui. 1921 metais šv. Tėvas Benediktas XV, paskelbdamas seserį Margaretą šventąja, dar labiau atkreipė visų katalikų dėmesį į Švenč. Jėzaus Širdies malones. Gi visa nesuskaitoma daugybė išklausytų maldų ir nepaprastų malonių, apie kurias garsiai liudija visas devynioliktas ir dvidešimtas šimtmečiai, verčia mus pripažinti, jog visi tie, kurie tik gerai supranta šitų prižadėjimų reikšmę ir stengiasi įsigyti gilesnį pamaldumą link Šv. Jėzaus Širdies, — tikrai neapsiriks ir taps

net šiame gyvenime kur kas laimingesniais, nes Švenč. Širdies malonės pasaldins ir pašvęs kiekvieną jų vargą, ir palydės kiekvieną darbą.

Iš tikrųjų šitie nepaprasti Šv. Jėzaus Širdies prižadėjimai negalėjo būti vien dievobaimingos vienuolės svajonės. Jos laiškuose mes dažnai skaitom tokius žodžius: „O! kad man tik būtų leista paskelbti visai žmonijai visa tai, ką aš žinau apie šitą pamaldumą prie Šv. Jėzaus Širdies! Kiek malonių ir paguodos jų yra paslėpta Viešpaties Jėzaus Širdyje! Šita dieviškoji Širdis yra gilus šaltinis, iš kurio nuolat teka lyg kokios trys galingos malonių srovės, būtent: gailestingumo srovė nusidėjėjams; antra, meilės srovė, kuri nuplauja visų vargstančių ir prislėgtųjų sielas; o trečioje srovėje teka meilė ir apšvietimas visiems tiems kurie tik nori labiau susijungti su Kristumi ir visiškai Jam tarnauti. Mirties gi valandoje Šita Širdis bus priebėgos vieta tiems, kurie savo gyvenimo bėgyje ją garbino ir mylėjo“.

Galima padalinti šituos prižadėjimus į keturias dalis: būtent 1. pažadėjimai pasauliečiams, 2. vienuoliams, 3. kunigams ir misjonieriams ir 4. visiems tiems, kurie skleidžia Šv. Jėzaus Širdies pamaldumą kltų žmonių tarpe.

1. Prižadėjimai pasauliečiams.

„Pasaulyje gyvenantiems žmonėms, rašė šv. Margareta“ bus suteikta visos reikalingos jų luomui malonės, būtent: ramybė jų šeimynose, jų sunkių našų palengvinimas, dangaus palaiminimas visuose jų darbuose, paguoda jų varguose, drąsos ir gailestingumo jų mirties valandoje. Šitie prižadėjimai yra gaivinantis atbalsis tų Evangelijos žodžių: „Eikite prie manęs visi, kurie vargate ir apsunkinti esate, o Aš jus atgaivinsiu (Mat. XI-28). Kiekvienas mūsų turi šiame pasaulyje savo kryžių nešti, kiekvienas turi savo gyvenimo uždavinį sėkmingai atlikti. Jaunikaitis mąsto, kokį sau luomą ir verslą pasirinkti. Kartais jam be galo sunku nuspręsti, nes jo širdyje dar verda baisi kova su savo jausmais ir su pasaulio dvasia. Bėk, jaunuoli, prie Šv. Jėzaus Širdies ir suliepsnos tavo širdis meilės ir šviesos ugnimi!“

Šv. Margareta laiškuose skaitome, kad Jėzus prižadėjo įvesti ir šeimynas tikrą ramybę ir meilę, kame Jo Širdis bus garbinama. Vyras mylės žmoną, žmona vyrą, gimdytojai mylės vaikus, o vaikai gerbs savo tėvus. Tarp brolių ir seserų nebus barnių ir ginčų, nes Viešpats Jėzus sutalkins visus meilės ryšius.

Kaip bijo žmonės mirties! Nors ir žino jie, kad kiekvienam teks atsiskirti su šiuo pasauliu, tačiau mirties patalė dreba jie iš baimės. „O kaip saldi bus tojo mirtis, kuris nuolat garbindavo Tojo Širdį, kuris bus jo Tėsis!“ Taip rašė Šv. Margareta Alakok.

Ji toliau save vargino ir aimanavo kad visi nusidėjėliai nieko nežino apie Šv. Jėzaus Širdies gailestingumą. Viešpats Jėzus nebuvo patenkintas su savo baisia mirtimi, kad išliuosavus nuodėmėse paskendusią žmoniją. Jo begalinė meilė neleido Jam atsižvelgti į liūdną pasaulio vaizdą. Jis mylėjo mus, nusidėjėjus, su tokia karšta meile, kad Jis rodos nė negalėjo pasilikti nenužengęs į mūsų žemę ir vėl neapreiškęs mums naują savo meilės įrodymą. Todėl išganytojas kelis kartus apsireiškęs šv. Margaretai 18-tame šimtetyje, prašyte jos prašė,

kad ji primintų žmonėms, ypač nusidėjėliams, kame galima rasti išvadimą iš nuodėmių vergijos — būtent Jo melle degančioje širdyje.

Sunku mums vargšams gerai suprasti tokį nepaprastą Širdies gerumą! Mes viską matuojam sulig žmonių darbais. Neturime nusiminti, kad mums sunku kovoti. Tesiskubina prie Šv. Jėzaus Širdies visi nuvargusieji, kenčiantieji, nelaimingi, beturčiai, alkani, nuliūdusieji, žmonių apleistieji, kuriems jau gyvenimas apkarlo ir jau yra arti nuslaminimo. Nes toji Širdis pilna yra meilės ir gerumo!

Keista, kad Evangelijoje nerandame nė vienos vietos, kame būtų minėta, kad Jėzus nusisypsojo, nusijuokė. Pastebėta, kad Jėzus verkė kelis kartus. Nors Jo išvaizda buvo maloni ir švelni, tačiau visuomet galėjo žmonės matyti kažkokią liūdną išraišką Jo veide. Mat Jo dieviškoji Širdis sopėjo dėl to, kad nežlūrint į Jo meilę ir gerumą nusidėjėliai neklausė Jo, bet dar visai Jį niekino. Tenebūva apie mus sakytą, kad mes atmetėm Šv. Jėzaus Širdies meilę, tenebūva mums tosios nelaimės, kad Jėzus ir dėl „mūsų verkė“.

„Stenkitės visa įvykdyti,“ Šv. Margareta rašė. Tėvui Croiset, „kad vienuoliai ir vienuolės uoliai šitą pamaldumą savyje ugdytų, nes jų pašaukimo reikalavimai yra kartais sunkūs ir nepa-nešami... O šitoms reikalavimams įvykinti nėra

geresnės priemonės kaip pamaldumas link Šv. Jėzaus Širdies. „Jis įneša uolumą į vienuolynus, žadina sąžiningiau pildyti savo regulas ir suteikia didesnę tobulybės meilę“.

„Mano dieviškasis Išganytojas davė man su-prasti, kad tiems, kurie rūpinasi ir kitų sielų išganymu Švenč. Jėzaus Širdis suteiks didelio pasisiekimo jų darbuose. Jie gaus malonę su-graudinti ir atversti net klečiausius nusidėjėlius,

teisinguosius vesti dorybės keliu prie vis aukštesnio tobulybės laipsnio“.

Koks čia nepaprastas kunigams raginimas! Kiek daug yra jiems žadėtai

4. Visiems, platintojams Šv. Jėzaus Širdies pamaldumo.

„Jeigu aš tik galėčiau paskelbti“ — rašė šv. Margareta— „tuos gausingus nuopelnus, kurie bus suteikiami tiems, kurie stengsis prisidėti prie šito pamaldumo platinimo, kad šitoji Širdis būtų daugiau mylima ir garbinama, — tai ir jūs sakylumėt su manim: laimingi tie, kurie tai daro!“

Bet man neleista pasakyti kas bus jiems duota, - dėl to kad žmonės vien tų nepaprastų dovanų neieškotų, o tik dirbtų didesnei Jo Širdies garbei ir meilei“.

Kiekvienas katalikas turėtų stengtis pirma mylėti Viešpaties Jėzaus Širdį visa širdimi ir siela, taisyk ir mumyse užsidegs toji apaštališkos mellės ugnis, kuri neduos ir mums nurlimti, nepranešus ir kitiems apie Šv. Jėzaus Širdies meilę ir gerumą. Tada jau bus užtikrinta ir mūsų laimė, kurios kiekvienas mūsų taip trokšta. Tada tikrai laimingi gyvensime šiame vargingame pasaulyje ir amžinai viešpatausime su Šv. Jėzaus Širdimi dangujel

Pr. Aukštikalnis S. J.

Žvejys.

Kristaus sužieduotinė.

Kas nežinojo garsios ir galingos senovės Romos, prieš kurią lenkdavosi visas tuomet žinomas pasaulis. Roma — doros židinyš. Bet laikas bėga, nešdamas ir Romai kitokių atmainų. Vietoj doros įsigalėjo kūno lepinimas ir netikęs stabų garbinimas. Del to nestebėtina, kad Romos garsas ir galybė kas kartą smuko, kol pagaliau Kristaus galybė ją vėl pakėlė į tikrojo gyvenimo vėžes.

* * *

Buvo gražus ir jaukus įpusėjusio pavasario priešpietis. Saulė jau gerokai kaitino Romos gyventojus. Turtlingasis luomas, ypač vyrai, praleisdavo dienos kaitrą pirtyse, o moterys ir mergaitės kur nors savo rūmo nuošaliuose kambarėliuose bei didžiulių medžių pauksmyse; vergai, nors kaitros kamuojami, dirbo reikalingus darbus.

Varginama kaitros, turtingo senatoriaus Plauto duktė Mira, sėdėjo plačialapės datulės pavėsyje, o šalia jos vergė Silvija, kuri alyvos šakele gynė vabzdžius, darydama švelnaus gaivinančio vėjelio. Mira, pažvelgusi patenkintan Silvijos veidan prislėgtu balsu prabilo.

— Nežinau, gal jūs vergai ir jaučiatės laimingi, bet mes aplinkui save tematome vien nelaimės, tik skirtumas gal tas, kad mes per jas žengiamo su dirbtino šypsnoio veidais.

— Kaip kiti vergai jaučiasi negaliu pasakyti, bet aš jaučiuosi kuo laimingiausia — atsakė Silvija patenkinta.

— O, dėkinga būčiau tau, Silvija, jeigu tu man parodytum tikrąją laimę!.. Už tai stengsiuos tau laisvę gražinti — tarė kiek palinksmėjusi Mira.

— Man nereikia, mieloji panele, dovanų, bet... — susilaikydama pažvelgė į Mirą.

Mira suprato, kad Silvija nori kažką paslėpti, tarė:

— Sakyk, mieloji, tiesą neslėpdama nieko nuo manęs, nes visa paslėpsiu savo širdij.

Silvija pakėlė akis dangun, tartum prašydama sau įkvėpimo; pradėjo iš lengvo su didžiausiu įsitikinimu:

— Ši žemė tai yra kelionė amžinybėn. Kaip kelionėje žmogus negali būti laimingas, taip ir žemėje. Todel žmonės privalo laimės ieškoti ne žemėje, bet kur kas aukščiau — Dievuje. O visa tai padeda pasiekti Kristaus įsteigtoji Bažnyčia.

— Tai tu jau krikščionė?

— Taip — atsakė ramiai Silvija.

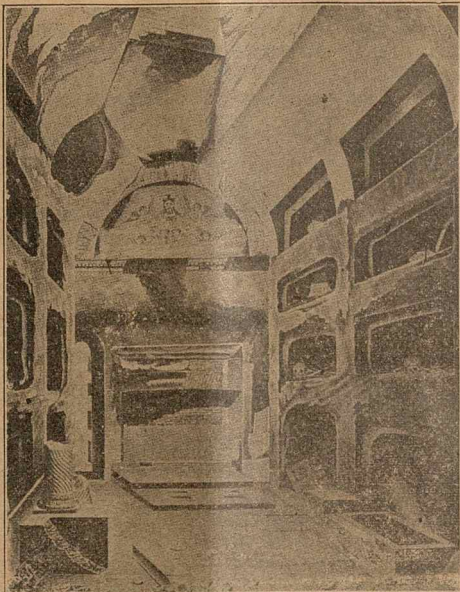
— O, Silvija mieloji, papasakok man iš jų gyvenimo, nes tai man bus tikrai įdomu pasiklausti...

— Mes susirenkame melstis katakombosna — požemiuosna. Ten yra laikomos šv. Mišios — nekruvinoji auka Naujojo Įstatymo; laike jų imame šv. Komuniją — gyvybės ir dangaus duoną. Po šv. Mišių, kunigas aiškina šv. Raštą, kaip privalome gyventi čia žemėje, kaip elgtis su savo persekiotojais ir t. t. ir t. t.

— O kaip aš norėčiau, Silvija, būti tarpe jūsų ir regėti visa savo akimis!—atsistodama tarė Mira.

— Gerai, panele, aš rytoj nusivesiu.

Aušo ramus sekmadienio rytas. Mira ir Silvija išėjo katakombosna. Paėjęs koki 100 žingsnių nuo savo namų, įėjo į mažą, pakrypusią bakuželę. Ten Silvija atvėrė sunkias duris požemin. Su baime lipo Mira laiptais žemyn, nors Silvijos priturima. Pravėrė kitas duris Tolujmoj, prie mažos šviesos, matėsi būrelis žmonių. Silvija eidama pasakojo Mirai apie krikščionių pamaldas, kad ji nesijaustų svetima. Taip bekalbėdamos priėjo ir žmonės jau besimeldžiančius prieš Nukryžiuo-

Kaip išrodo katakombose?

taji. Skalčius maldininkų vis didėjo. Visų akys buvo atkreiptos į senatoriaus dukterį. Tik išėjus kunigui šv. Mišių laikyti, sudėję rankas mąstė apie Kristaus kančias.

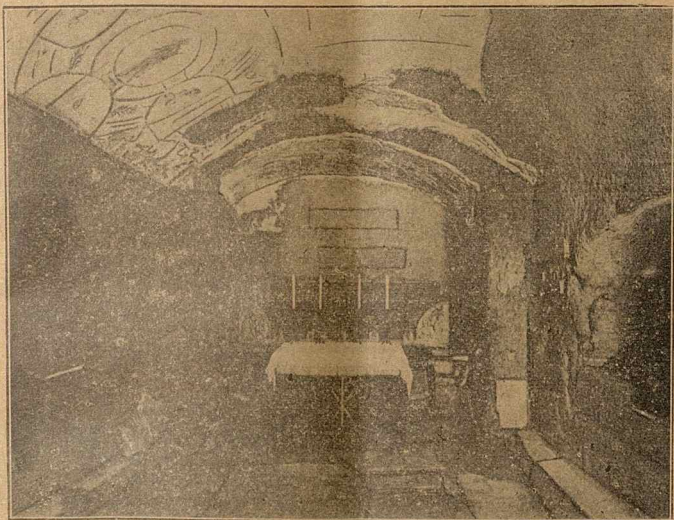
Mira, kiek nuošaliau, sekė su didžiausia atidžia kiekvieną net mažiausią dalykėlį. Matė ji, su koku pamaldumu ir patenkintais veidais, o širdij džiaugsmo pilni tie pirmieji krikščionys dalyvavo šiose paslaptingoje pamaldose. Argi ji būtų galėjusi kada nors tikėti, kad šitokioje tamsos viešpatijoje dar galėtų ištykšti į žmonių širdis tiek laimės?

Po šv. Mišių, kunigas paėmęs šv. Raštą paskaitė žodžius: „Ieškokite pirmiau Dievo karalystės ir Jo teisybės; o visa kita bus jums duota“ (Mat. VI 33). Senelis pasakojo su karščiausia, Dievo meilės kupina širdim. Kiekvienas jo žodis didino ir jos meilę į Dievą. Pabaigė senelis žodžiu: „Amen“, ir visi suklaupę balsu kalbėjo „Tėve, mūsų“.

Jau Silvija buvo beeinanti namo, bet MIRA suturėjo tardama:

— Aš noriu būti krikščionė.

Silvija ją privedė prie senelio ir pasakė, kad ši norinti krikštytis. Senelis klausinėjo jos, norėdamas ištirti jos pasiryžimą tapti krikščione. Įsitikinęs, kad MIRA tikra širdimi trokšta Dievui tarnauti, nesibijodama nė jokių pavojų, nutarė po trijų dienų ją apkrikštyti, o laike jų prie krikšto rengti.

Altorius šv. Kaliksto katakombose.

Atėjo paskirtoji krikšto diena. Baltuose išeiginiuose rūbuose, su didžiausiu dvasios pakilimu ši nauja Kristaus sužieduotinė priėmė krikšto sakramentą ir klausė šv. Mišių. Krikšto tėvais buvo Silvija — Magdalena ir vienas senelis vardu Jonas. Vardas buvo duotas Elena.

* * *

Praslinko tik keletas dienų po krikšto, kaip parvažiavo tėvas iš Neapolio. Vos tik peržengęs savo rūmų slenkstį prabilo:

— O mano miela, dukrele, kaip tavęs išsiilgau! Grįžau iš kelionės ne vienas, bet su turtingiausiu ir gražiausiu Neapolio jaunikėliu,

Titu Kajum, kuris po dviejų valandų ir pats ateis tavo rankos prašyti, o po dviejų dienų ir vestuvės!..

— Ne, mano mielas tėveli, vestuvių netrokštol..

— Mira, ar tu klajoji?! Visos juk tavo metuose mergaitės senai jau ištekėjusios, argi tik tu viena nori likti kitokia?!

— Jos tegu teka, bet aš ne — buvo trumpas atsakymas.

— Ir kaip tu drįsti tėvui taip kalbėti?! Bene ir tavo galvą pripildė kas krikščioniškais burtais?

— Tėveli, aš aiškiai tau pasakysiu, kad krikščionys neturi nė jokių burtų ir kad aš pati jau esu Kristaus sužieduotinė.

— Ką?! Ką tu sakai! klausė tėvas, nustebejęs drebančiu balsu.

— Aš esu Kristaus sužieduotinė—ramiai atsakė Mira.

Tėvas, kaip žaibo trenktas, šoko prie dukters. Už plaukų tāsę po sale, klausdamas, ar ji dar neatsižadėsianti krikščionystės. Bet ji kantriai kentėdama kartojo: „Aš esu Kristaus sužieduotinė“. Senatorius tėvas, matydamas nieko nepadarysias, pašaukęs tarnus, imetė kalėjiman. Rasit, pats Titus Kajus ją perkalbės.

Dviem valandom praslėnkus, į senatoriaus rūmus atvyko gražus, augalotas, garbiniuotais plaukais jaunuolis. Tai buvo neapolietis Titus Kajus.

— Mielasai Titai, aš tave apvyliau. Dukters jau nebeturiu!—tarė visas susikrimtęs tėvas įėjusiam vaikinui.

— Kaip tai? Nesuprantu!..

— Mano duktė Mira — krikščionė!

— O dievail.. Kur ji dabar?

— Guli tamsiajame kalėjime, kol atsisakys krikščionių burtų.

— O gal dar pasisėktų ją atkalbėti?

Senatorius jam liepė įteikti kalėjimo raktus ir pašaukė tarną, kad jį nuvestų prie savo kalėjančios dukters.

* * *

Tamsiame, drėgname, pelėsių kvape, tarp didžiulių keturių mūro sienų kentėjo senatoriaus duktė, kurios rankos apdėtos geležiniais grandiniais, kad bent per kančias atitraukus ją nuo savo sumanymų. Atsidarė sunkios kalėjimo durys. Kalėjiman įėjo gražusai neapolietis. Ateivis labai nustebo, pamatęs ją ramiai beklūpančią, sušuko:

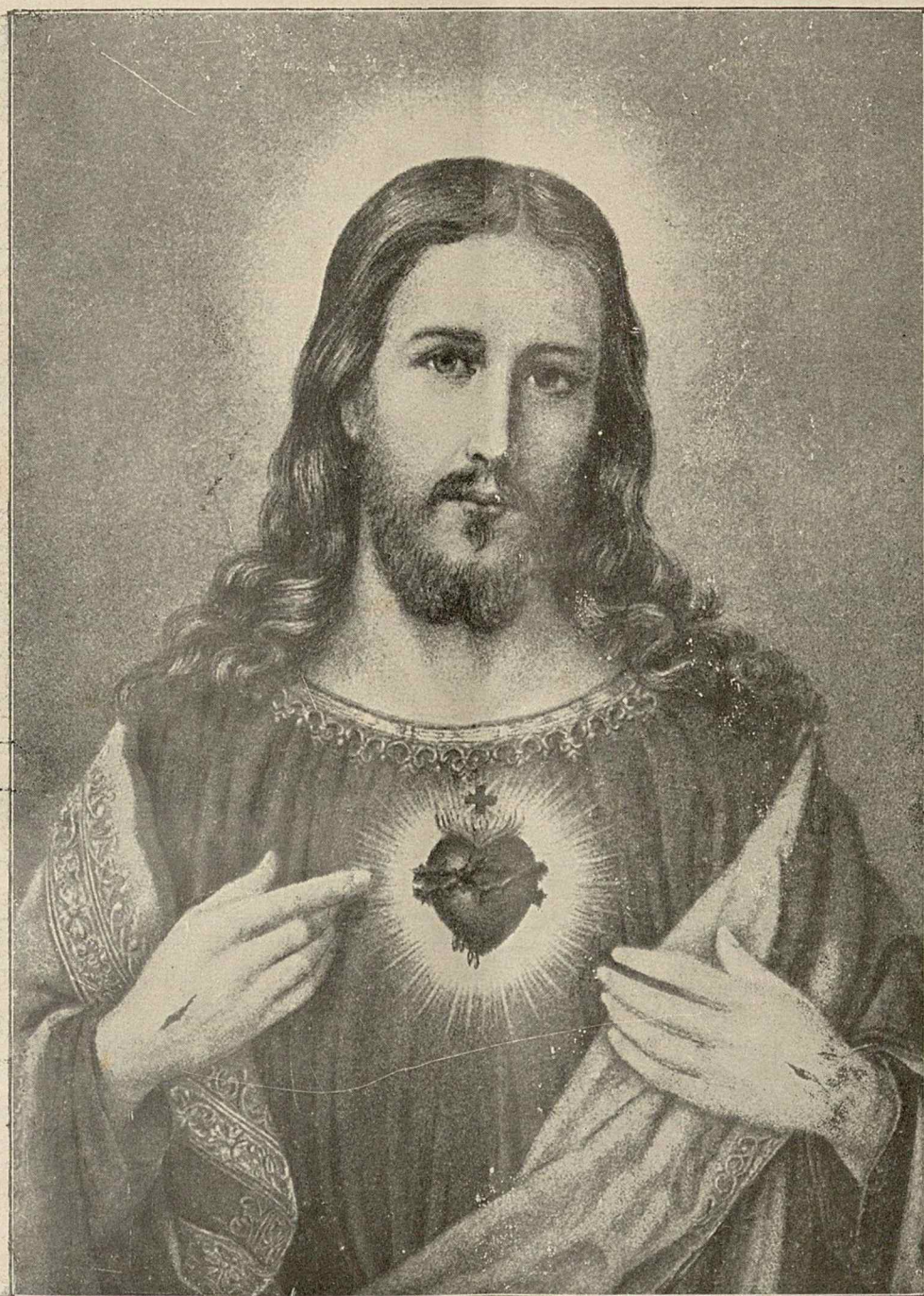
— Nelaimingoji Mira, mesk tu krikščionių burtus, o vėl būsi laisva ir laiminga!

— Nepažįstu tavęs jaunikaiti, bet iš kalbos suprantu, kad tu esi dar tikrai nelaimingas žmogus, nes tu dar nepažįsti, jog tikroji žmogaus laimė gali būti net silpno ir sukaustyto kalinio širdyje. Geriau melstum Dievo, kad Jis ir tau parodytų tikrąjį kelią.

Karštasai neapolietis nors ir matė jos tvirtą įsitikinimą negalėsias perkalbėti, tačiau vis dėlto dar ilgai bandė ją visaip įkalbinėti, nes Miros išmintis ir grožis jį traukte patraukė. Tačiau nieko nelaimėjęs pagaliau sušuko:

— Mirai! Ar šitie žodžiai jau nepamainomi?

— Nel — tvirtai atsakė Mira.

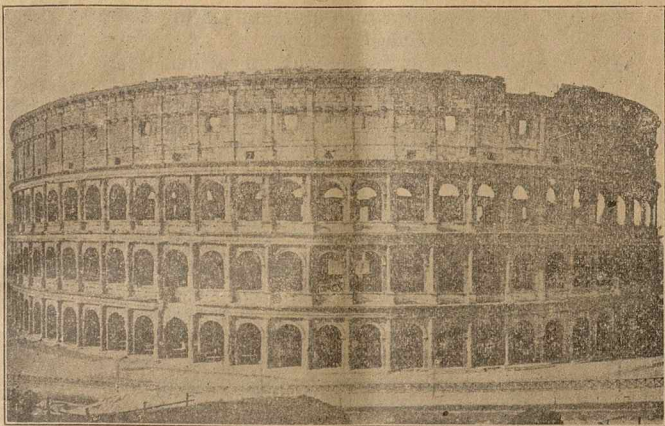
Švenč. Jėzaus Širdie, uždek mūsų širdis Tavąja meile!

Titus Kajus netekęs paskutinės vilties, smarkiai trenkė paskui save kalėjimo duris ir greitai apledo senatoriaus rūmus. Tėvas, patyręs apie nepaprastą savo dukters atkaklumą iš apmaudo ir pykčio netverdamas šaukė:

— Gerai! Tegu ir ji miršta, kaip visi krikščionys!

Kogi taip susirinko pilnos Romos gatvės žmonių? Ogi pasitikti imperatoriaus Nerono, grįžtančio iš Graikijos.

Romon Neronas įvažiavo Augusto vežime, apsisiautęs purpurine toga išmarginta žvaigždėmis, o ant galvos Olimpijos vainikas. Kitus vainikus nešė šalia vežimo. Minios šauksmas nenutyla sveikinant savo imperatorių.

Kolizejus, pro kurį grįždavo iš svetur Romos ciesoriai.

Pro aukštuosius kolozejaus mūrus, Neronas įvažiavo į didžiausiąją Romos aikštę, vadinamą Forum Romanum. Vežime stovėdamas prabilo į minią:

— Mano atvykimo džiaugsmui ši vakarą aš sumaniau savo sodoose iškelti jums nepaprastą reginį. Visus krikščionis įsakau aplieti sakais ir pririšus prie aukštų stulpų padegti, kad jie šviestų mūsų pokyliui.

— Tegyvuoja Neronas!.. šalin krikščionys!.. dar labiau šaukė išėlusį minią, negu tie Jeruzalės gyventojai, kurie taip pat reikalavo net paties Išganytojo mirties..

Praslinko vos keleta valandų, kaip šalia Nerono rūmų degė, tartum, koki švyturiai ar žibintai—krikščionys. Jų tarpe degė ir senato-

riaus Plauto duktė Mira-Elena. Visų akys buvo atkreiptos į ją ir visi stebėjosi jos kantrumu. Veltui tėvo, veltui paties Nerono pažadai,—ji liko ištikima Kristui.

* * *

Prabėgo tik keletas metų nuo tos baisiosios puotos. Plautas, Romos senatorius, apvertė savo nusprendimą tapdamas krikščioniu. Nepraėjo nė 400 metų nuo Kristaus gimimo ir visa Roma tampa krikščioniška, vėl atgaudama savo pirmąją garbę ir galybę.

Praslinko.

Praslinko, pradingo ant jūrų plačių
Audringa žiaurioji naktis.
Dangus apsiniaukęs nušvito meilai,
Laivelis vėl plaukia povaliai ramiai...
Jūreivio nudžiugo širdis!

Nuilsęs nuvargęs keleivis tasai
Vien žiūri į tolimą šalį.
Kur siela jo veržias į rūmus dangaus,
Kur laimės tikrosios ragauti tegaus...
Ir veržias ten veržias kiek gali.

Kas žino, kas žino, kada jis pateks
Į uostą tėvynės tikros?
Gal reiks jam pražūti, gal jūrų banga
Apvers jį prie galo kelionės staiga
Gal jis neišvys nlekados?!

Nors audros beširdės jį blaško dažnai,
Bet vargšas keleivis neboja.
Nes žino, turi tą inkarą gerą,
Kuris jo valtelę sulaiko, nevaro,
Kad bangos aplinkui putoja.

Tas inkaras geras — tai kryžius, kurį
Jis spaudžia dažnai prie širdies.
Tas kryžius jam teikia tvirtybės tada,
Kad sielą jo slėgia sunki valanda.
Su kryžium jo bangos nelies.

Atlikęs jam Dievo paskirtą kelionę
Ilsėsis per amžius ramiai...
Kaip džiaugsis jo siela už žemės vargus
Dėkos: ten aukštybėj menkais jie tebus,—
Taip amžiai ten slinks nežymiai.

L. B.

Sv. Komunija.

Kada žiemą smarkus šaltis treškina medelius, pyškina tvorą, gnaibo keliauninko nosį, skruostus, ausis, tai šis gamtos reiškinys man nuolat primena didelį šiandieninės žmonijos širdies atšalimą. Ak, ne tik šiandieninės, bet ir buvusios, o gal ir būsiančios žmonijos, kartas nuo karto pasikartojanti dvasinė atšalimą. Per nuodėmę „įėjo į pasaulį“ mirtis ir „mirtis perėjo ant visų žmonių“ (Rom. 5, 12). Adomo ir levos puolimas padarė žmoniją blogo verge.

Bet Dievas negalėjo pakęsti, kad Jo leisti protingi kūriniai nu-skęstų šios žemės dumbliuose. Dievas pats nužengia paduoti rankos skęstantiems. Ir nė vieno Jis neapleidžia, by tik Jo neapleistų. Jis net pasilieka altoriaus Sakramente ir kviečia visus pas save pasisemti tikrojo gyvenimo vandens, atgaivinti pasaulio audrose šalstančią širdį. „Aš gyvenimo duona... Aš esu gyvoji duona, kurs iš dangaus nužen-giau. Kas valgys tos duonos, bus gyvas per amžius; duona gi, kurios aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvenimą!.. Jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyve-nimo. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje“ (Jon. 6, 48. 51. 52. 54. 55).

Štai tikroji šiluma šalstančiai žmonijos širdžiai. Argi bereikia įrodinėti dažnas šv. Komunijos reikalas? Argi dar neklausyčiau To žodžių, Kurs tarė ir viskas įvyko. Tuojau padarau tvirtą nutarimą kuo dažniau-siai imti šv. Komuniją, prisidėti prie Eucharistinių būrelių. O kur dar nėra šios kilnios draugijėlės, pasistengsiu ją įsteigti. „Mūsų sieki-mas yra mūsų tobulybė, mūsų gi tobulybė yra Kristus.“¹⁾ Kristaus Kūnas ir Kraujas atnaujins žmonių širdis.

Šv. Komunija palaiko tikinčio sieloje atgamtinį gyvenimą, kaip paprastas valgis palaiko kūno gyvybę. O juk tik aukštesnis gyvenimas sulauko žmogų nuo visiško pasinėrimo kūno geidulių sūkurin ir duoda žmogui atsparos prieš aplinkos pražūtingą įtaką. „Nes žmogaus širdies jausmai ir mintys palinkę į pikta iš jo jaunystės“ (Prad. 8, 21). „O jei Dievo valstai pagalbon neateis, žmogus nuolat į blogesnę pikte-nybę įklius. Šventoji Komunija nuo pikto atitraukia, o gerame sustipri-na“ (Krist. Sek. IV. 3, 3).

Šv. Krikšte žmogus atgauna atgamtinį gyvenimą. Bet žmogui augant, veikia jame ir pirmųjų tėvų sugadintoji jo prigimtis. Kyla kova gero su piktu. Silpnas žmogus visai sukluptų, kad ne Dievo malonės. O ypač šv. Komunija didina atgamtinio gyvenimo galias. Tik reikia stengtis, kad prie Dievo Stalo eitumei ne iš papročio, bet atsinaujini-mo minties vedamas. „Nes tas prakliniausias ir švenčiausias Sakra-men-tas yra sielos ir kūno išganymas, ir valstas prieš visas dvasios negales: jis gydo visas mano piktybes, jis malšina pageidimus mano, jis suma-žina ir nugali mano pagundas; jis didesnę malonę sutelkia, jis dorybę

¹⁾ Šv. Aug. in Ps. 54, 1 (M. P. I. 36, 628)

padidina, tikėjimą sustiprina, viltį padidina, meilę uždega ir išplatina“ (Krist. Sek. IV. 4, 7).

Šv. Komunija atitaiso dienos reikalų ir nuodėmių padarytus sielai nuostolius. Jeigu šventieji kasdieną po septynis kartus nupuldavo, ką besakyti apie mus vargšus. Laimingas krikščionis katalikas, kurs turi taip galingus vaistus, kurie išgydo ir didžiausias sielos ligas! Nuodėmės, it tie tamsūs debesys, laikinai aptemdo mūsų saulę—prie Dievo besiveržiančią sielą. Šv. Komunija gi išblaško nuodėmių rūkus ir grąžina sielos skaistumą.

Pagaliau šv. Komunija duoda žmogui tikro džiaugsmo ir linksmumo. Sielos troškimą gali numalšinti tik Tas, kurs yra sielų Karalius—pats Viešpats Dievas. Daug panirusių veidų nušvistų, jeigu tik žmonija suprastų, jog tikrasis gyvenimas yra Dievuje. Ir tuojau sutrūptų pasaulį šaldantieji ledai, jeigu tik pasaulis labiau pamiltų Kristų.

Byras.

Artyn Kristaus!

Persikelkime dvasia į šiltąją Palestiną, į tą atspindį dangiškos laimės. Štai Kristus ant kalnelio po aukštų, plačiai išsišakojusiu medžiu. Aplink Jį liūliuoja žmonių minios. Jos veržiasi ir veržiasi vis artyn Kristaus. Jų sielos sušalo pasaulio tuštybėje; jos trokšta dangiškosios šilumos. „Ir išgirdusios minios ėjo iš miestų paskui jį pėsčios“ (Mat. 14, 13). „Tauta, sėdinti tamsybėje, matė didžią šviesą ir sėdintiems mirties šesėlio šalyje užtekėjo šviesa“ (Mat. 4, 16).

Artyn Kristaus! Ir šiandieną veržias žmonija artyn Kristaus, nors ne visi vienokiu aiškumu ir ištroškimu. Kiti ir nenorėtų klausytis apie Kristų, bet jų dangui sutverta siela verčia juos ieškoti Kristaus, nors ir visai priešingu keliu.

Tavo šventa pareiga, tikinčioji siela, nurodyti klaidžiojančiam tikrajį kelią prie Kristaus. Tas kelias yra Katalikų Bažnyčia ir jos šventas mokslas. Ar žodžiais, ar raštais, ar pamokymais, ar katalikiškų raštų platinimu,—visokiais galimais ir tinkamais būdais vesk dvasia šalstančią žmoniją artyn Kristaus tikruoju ir tiesiuoju keliu—per Katalikų Bažnyčią prie Jėzaus Kristaus! Eik ir papasakok, ką esi girdėjęs ir matęs: „Aklieji regi, rašieji vaikščioja, raupsuotieji pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji keliai, beturčiams skelbiama evangelija“ (Mat. 11, 5).

Ko lauki, dabartine žmonija, nesitartindama prie Kristaus ir Jo švento mokslo? Karai, sumišimai, ištvirtimas, neteisybės—visa tai ims mažėti tik tad, kada žmonės artinsis prie to, Kurs „vakar ir šiandieną tas pats ir per amžius“ (Žyd. 23, 8), kurs yra „pirmasis ir paskutinis, ir gyvasis“, buvo „numiręs ir štai... gyvas per amžių amžius“ ir turi „mirties ir pragaro raktus“ (Apr. 1, 17—18). Iš šios bėdos mus neišgelbės joks pacifizmas (tautų taikingumas) ir jokia Tautų Sąjunga; tai visa kabo ore, kol neperims pasaulio suakmenėjimo naujas gyvenimas

iš dangiškosios gėrybės karalystės ir kol jis neišardys to stabo, kurin traukia sielas vis didėjanti savimeilė, nenuolaidumas ir galybės troškimas¹⁾

„Atėjus pasaulin Dievažmoguiui Kristui, geros valios žmonės į Jį įtikėjo ir pasiryžo viską atnaujinti Jame. O tą žmonijos dvasinio gyvenimo atnaujinimo uždavinį turėjo vykdyti Jo įsteigtoji Bažnyčia. Kadangi Bažnyčios uždavinys yra gydyti dvasines žmonių žaizdas, vesti sielas išganymo keliu, Bažnyčia tam uždaviniui vykdyti ir naudojasi paties Kristaus paliktomis priemonėmis, tarp kurių didž ausios reikšmės turi šventieji sakramentai²⁾. Štai naujos mintys, kurios turi tave paraginti atsinaujinti dvasia, kad galėtumei tinkamiau ir greičiau prisirišti prie Kristaus, o paskui save traukti ir savo artimus.

Šventųjų sakramentų dažnas priminėjimas yra svarbiausias uždavinys kataliko gyvenime. Ne vardo krikščionys, tik darbo krikščionys tikrai artinasi prie savo Mokytojo. Kas bebūtumei, ar prasciokėlis ar didžiausias mokslinčius, ar vargšas, ar garsiausias turčius, — visuomet atmink, jog „kas tik išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir aš išpažinsiu savo danguje esančiojo Tėvo akivaizdoje; kas gi manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to ir aš išsiginsiu savo danguje esančiojo Tėvo akivaizdoje“ (Mat. 10, 32—33). Taip kalba Jėzus Kristus, prie kurio taip veržėsi anuo metu minios, ištroškusios dangiškos šilumos ir šviesos.

Taigi artyn Kristaus per Katalikų Bažnyčią ir per jos šventus sakramentus. Pamilsiu, apkabinsiu Kristų ir jau nebepaleisiu jo iš savo akivaizdos Savo gyvenimo apylinkėje pasidarysiu mažą Kristą su apaštalu ir trauksiu visas sielas prie Kristaus, kurdamas ir palaikydamas Eucharistines kuopeles, „nes iš jo, per jį ir jame yra visa“ (Rom. 11, 36). Artyn Kristaus per Katalikų Bažnyčios sakramentus!

Byras.

Kaip savo ydas nugalėjo.

Šv. Bernardas vieną sykį prašė didelio nusidėjėlio, kad jis pagyventų bent tris dienas nenusidėdamas, ramybėje su Dievu. Žmogus manė, jog tikrai jis galės atremti pagundas tokiame trumpame laike, kaip tris dienas. Jam pasisekė save nugalėti ir nenusidėti. Po trijų dienų Šv. Bernardas meldė jo, kad dar tris dienas jis išgyventų nenusidėdamas, iš meilės link Švenčiausios Panelės; ir tai jam pasisekė. Šventasis vėl ragino, kaip jam pasakė, paskutinį kartą, gerai gyventi tas tris dienas, kad jis pasistengtų dar bent tris dienas nenusidėti, kad tuo visus Šventuosius pagerbus. Pirma negu tos trys dienos pasibaigė, tasai žmogus atėjo pas šv. Bernardą ir pažadėjo visiškai susitaikinti su Dievu, tik jau ne kelioms dienoms bet visam gyvenimui. Blogas įprotis buvo nugalėtas. Argi ne tą pačią šventą kovą su savo ydomis ir mes turėtume pradėti nuo kiekvienos mūsų išpažinties, kada mes jau ne kokiame šventajam, bet pačiam Dievui pasižadame rūpestingai vengti visokios nuodėmės!

T. A. M.

1) Dr. Foerster, Weltpolitik... 51—52 p.

2) Dr. Savickas—J. Lomanas, Gyvenimo prasme, 44—45 p.

Dangaus karžygiam.

Mes Švenčiausiajai Širdžiai atėjom tarnaut
Josios mellė ir kančia mums turiniu bus.
Laikinajam pasauliui ne mums čia vergaut,
Ne mums pinti šios žemės sapnus.

Mes — dangaus karžygiais,
Amžinybės keliais,
Vis keliausim drąsiai
Seksim Kristų jautriai,

Kad savoju dvelkimu šventų aukštumų,
Dar didesnius būrius Jam pašauktum tarnų.
Ar bijosim aukos?—Mus pats Kristus vaduos!
Kada kryžius jau rodos visai mus prilenks,
Ir jo mūsų pečiai tartum nešt neįstengs,
Tad' ateis mums pagalbos Švenčiausia Auka,
Išsities mellingoji Galingo ranka.
Pamtysim, kad velnio tai buvo baidyta,
Bet ne pragaro galėms dangaus nugalėti!
Reikale mūs malda visuomet išklausyta:
Ir karščiau, dar karščiau mes pradėsime mylėti.

Juk atėjom čionai
Ne kad rožių žiedai
Mums išklotų takus. —
Bet tik jų dygliai.

Kad mūs kraujas su priemašu Dieviško kraujo
Mus ir brolius naujai nuplautų
Ir kad vėl lyg iš naujo
Ši atgimtum pakrikštyti skausmo krikštu,
Nes tik laukas kovos
Mus stipriai apginkluos.
Savo širdį atkreipę į žydrius skliautus
Nors ir bristi pareltų po žemės purvus,
Dangaus šviesiąją drąsą, keleiviams vilties
Mes priduosim, ir net vilnyse pražūties
„Gali jie—gali mes!“ te drąsiai jie prabils,
Ir iš savo gallėtinų guolių pakils
Ir išaugs jiems galybės sparnai.

Mes — dangaus karžygiais,
Tat tik jojo keliais,
Mes privalom drąsiai,
Žengti skrist nuostabiai

Kad kvapsniuotu dvelkimu šventų aukštumų
Dar didesnius būrius Jam pašauktum tarnų.

S. G.

Būkite gailestingi.

(Gyvenimo nuotykių.)

Prieš kokius 900 metų Flandriją valdė grovas Līderikas.

Pasitaikė didelio nederliaus metai. Žmonės jau suvalgė iš praėjusių metų pertekliaus visus likučius; sunaudojo ir nebūtinai reikalingus kasdieninio gyvenimo reikmenis duonos kąsniui įsigyti.

Ir vis dėlto sulysusi, išdžiūvusi bado šmėkla jau pradėjo klabent ne į viena, ypač vargdienio žmogaus, lūšnelę.

Kartą, saulėtą vasaros popietį, sotūs, gražiai apsitaise, linksmi du valdovo sūnūs žaidžia sau krykštaudami prieš rūmus kieme, nė mint nemanydami apie brangmetį ar net badmetį šalyje.

— „Gal ponaičiai nupirktų šitų vaisių... Mano vaikeliai numirs iš bado, jei aš jiems neparnešiu duonos“, — virpančiu iš nuovargio ir susijaudinimo balsu maldavo kiemo vartuose išblyškusi kaip mirtis moteriškė.

— „Gera! aš nuperku visus“, prišoko vyresnysis groviukas: „Tamtai čia palauk, aš tuojau atnešiu pinigų“.

Abu ponaičiai linksmiai nušokinėjo krepšiu nešini ir dingo milžiniškų rūmų koridoriuose.

— „Šitas raudonas Gertrūtai, šis didysis mamytei, o šis pats gražusis kam? cha, cha, cha!“ — šūkavo, juokavo dalino pirkinį jauni vėjavalkiai...

Vargšė gi moteriškė laukia. Laukia, akių nuo rūmų nenuleidžia. Sukepusios, kietai sučiauptos lūpos, akys ašarų pilnos, krūtinė tankiai kilnojasi. Pusvalandis jai amžiumi atrodo. Mat, jos vaikeliai...

Ponaitis gi su pinigais vis negrįžta. Tikriausiai bus visai užmiršęs belaukiančią.

Va, ir vakaras jau netoli. Moteriškė buvo susimetusi eiti namo be nieko, tik vėl, o gal tuojau išneš tuos laukiamus skatikus duonai nupirkti.

Bet veltui. Saulelė ruošiasi keliauti jau už akiračio skliautų. Galiai ji pažvelgia dar į susirūpinusią motiną, meiliai savo spinduliais paglamonėja vargšę nelaimingąją ir atsisvelkina iki rytojaus.

Moteriškė eina namo be pinigų, be krepšio, be duonos... Ji nebejaucia žemės po savimi, galvoj jai spengia, širdis jau, rodos, nė neplaka, tik šokinėja.

Namie tyla. Kur vaikučiai, gal jie išėjo kur?

Dievel! Jie sukniubę asloje. Mirtis juos amžiams nutildė!

O motina? Ji lieja ašarų upelius, ji kaukia, kaip sužeistas liūtas, kaip pamišusi ji glaudžia ir myluoja atšalusius savo vaikelių kūnus...

Ir taip per visą naktį.

Rytą abu lavonu pasiėmus ji, persekiojamos stirtos greitumu, atsidūrė ties valdovo rūmais. Sargai jos nenori įsileisti, tačiau nieks nestengia atsilaikyti baisingam jos žvilgsniui.

— „Valdove, jei tu nori būti teisingas, tu privalai tinkamai nubausti tą, kurs buvo šiųdviejų mirties priežastimi. Jis yra arti tavęs, jis valgo su tavim už vieno stalo...“

Valdovas išklausė visos motinos skundo, sutraukė antakius ir giliai susimąstė.

*
Skubiai važiuoja grovas* Liderikas į* miestą Turnė (Tournay). Pavardžių neminėdamas klausia ten vyriausiojo Teismo:

— „Kokios bausmės vertas žmogus, per kurio apsileidimą žuvo dvi gyvybės?“

— „Mirties bausmės!“ — atsakė nedvejodamas Teismas.

Valdovas sugrįžo. Jis šalto teisingumo vardan įsako kardu nukirsti vyresniajam savo sūnui galvą.

Mielasai skaitytojai! Argi siela nėra brangesnė už kūną? Kokios tat bausmės vertas tas, kurs savo apsileidime, tingume, atšalime leidžia sieloms kęsti dvasinį badą, ar net žūti iš bado? Ar tik nepanašią pasmerkimo ištarmę turėtų mums pasakyti mūsų Amžinasis Tėvas danguje, kai mes paskutiniame pasaulio Teisme su Juo pasimatysime ir turėsime atsakyti už savo tuščiai praleistas gyvenimo valandas, juoba kad ir mes gyvendami taip didelio dvasinio badmečio metu savo apaštališkos maldos ir darbo aukomis neprisidėtume prie nemirštančiųjų sielų išganymo?!

Kun. Narutis.

Kristus ir vaikelis.

Švelniai rankutes sudėjęs, dangun pakeltomis akutėmis klūpojau ir meldžiausi. Prieš mane buvo altorius, kuriame Danguis Karalienė su Kūdikieliu Jėzumi meiliai žiūrėjo į mane. Taip, ten aš mačiau statulą Marijos, kuri buvo apsupta žvaigždėmis ir vaikelį Kristų, Kūrs rankutes išskėtęs maloniai norėjo glausti prie savęs visus kūdikius. Virš statulos angelai turėjo rankose juostą su parašu: „Tavo apgynimo šaukiamės!“

Vaikelis Jėzus, dar visai mažutis su šypsančiu, kupinu meilės veideliu žvelgė į mane. Juo ilgiau klūpojau ir giliau žvelgiau į tą meilų Vaikelį, Juo man darėsi jaučiau. Aš buvau vaikas: viskas vaikiškai man rodėsi, tačiau siela pilnai suprato Dieviškąją kalbą, kurią išgirdau iš šypsančių Vaikelio lūpų: „Mažyti, eik prie manęs!“ — kalbėjo Jis. Ir aš turėjau drąsos su Juo kalbėti, nes ir Jis buvo vaikelis; tik Jis kur kas labiau skyrėsi nuo šio pasaulio vaikų. „Mažyti, eik prie Jo!“ lyg girdėjau maloniai kviečiantį Motinos balsą, kuri laikė Sūnelį ant savo nekaltų rankų.

*
Pirmą sykį aplankė mane Kristus. Aš* ilgai su Juomi kalbėdavausi nuo senai Jį kviesdavau pas save, ir štai prisitartino laimės diena. Apdovanojo mane skaisčiu, blizgančiu rūbu, kurį įsakė vilkėti per visą amžių. Su koku neišsakytu džiaugsmu ėjau, tiesą pasakius, net bėgte bėgau ar skridau į tėvų namus, niekuomet nestengsiu išreikšti, tik vieną jaučiu, jog tokio džiaugsmo antrąsyk gyvenime nebesutiksiu. Gėlėmis marguliuojančios pievos, paukščių giesmės, saulės šildą spin-

duliai ir dvelkiantis vėjelis visa mane kelte kėlė aukštyn į tikros laimės, viršžemiškos Gėrybės pasaulį. Man rodėsi, jog čia prasideda ta amžinoji karalystė, kurios visi su išsiilgimu trokšta. Aš su Jėzumi, aš su tuo meiliu mažyliu. Kūdikiu, su kuriuo mėgdavau kalbėtis. Tai buvo tikrosios laimės valanda.

Ak, „leiskite mažyliams atėti prie Kristaus“, nes kada jie ateina, Tu Viešpatie, juos gausiai palaimini ir meiliai glaudi prie savos krūtinės.

Mažas buvau to meilaus Kūdikio draugu. Su koku troškimu degė jaunutė širdis Jam tarnauti.. Su užvydėjimu žiūrėdavau į tuos vaikus, kurie šv. Mišių aukoje tarnaudavo: balti tarsi angelėliai, skrajodavo į e apie altorių, dar kartais net su vyskupiškėmis sutonomis. „Kai paaugsiu, tai būsiu šviesų nešiku“ — mąstydavau, ir akis įsmeigęs žiūrėdavau į tas žibučias, veidrodžio stiklais išpuoštas, varpeliais nusagstytas liktarnas, kurios kiek pajudėjęs imdavo skambėti; prie to dar uždegtos žvakutės mirgėdavo savo šviesa per įvairiaspalvius stiklus. O kaip gražūs būdavo psalmių žodžiai ir jų melodija, besiskleidžianti bažnytėlėje mūsų tarpe ir skambantieji vargonų garsai, kurie mano širdį solindavo ilgesiu. Arba gaudiną, liūdnumo kupini egzekvijų žodžiai, kurie sujudindavo sielos gelmes ir amžinu liūdesiu, net iki ašarų pasireikšdavo išorinai. O tos procesijos su giesmėmis, altorėliai, vėliavos, skambučiai, visa many žadindavo tikybinius jausmus, žavėdavo ir keldavo mane į aną berybę širdį. „Štai Mano džiaugsmas, kuriuo pripildau širdis tų kurie jas Man pveda. O kaip linksma, gera ir malonu Man tarnauti!“ — kalbėdavo man koks tai vidujinis jausmas.

Nerami mano siela, Viešpatie, kol neatilsės Tavyje. Išsizadėjau to vylingai išpuošto kelio, atstūmiau nuo savęs nuodingą smagumų taurę, paėmiau Kristaus vėliavą ir žengiu erškėčiuotu keliu. Vėliava — tai Kryžius, tas Kryžius, kurs pirmąsyk atėjus man į šį pasaulį mane paženklinio, tas Kryžius, kuriuo mane motina mokino ženklinti, tas Kryžius, prieš kurį kepurėlę nuėmęs galvą palenkėdavau, tas pats Kryžius, kurs žmogų per visą gyvenimą lydi jį plakdamas ir linksmindamas, o jam mirus suteikia pirmutinį džiaugsmą, pasaulį gi palikdamas sergėti mirusio kūno su žodžiais ar be jų: „Čia ilsisi.“ „Tegu ilsisi ramybėje. Amen.“

Kryžius ir Kristus.. Kryžius nesiskiria nuo Kristaus.. Kryžius yra šio pasaulio Viešpats, kurs veda žmogų per mirties slenkstį į viršgamtinį gyvenimą. Kryžius ir vargai, Kryžius ir kančia, Kryžius ir erškėčiais klotas kelias.. Kristus ir ramybė, Kristus ir džiaugsmas, Kristus ir prisikėlimas, Kristus ir amžinoji laimė..

Kristui — kūno skaistybė, Kryžiui — šio pasaulio vargai. Kryžius ir kūnas, Kristus ir siela...

Dominicus.

Yra žmonių pasaulyje, kurie nemyli Dievo, kurie niekuomet nesimeldžia prie Jo, ir kurie tačiau turi pasisekimo. Tai blogas ženklas. Jie yra kokį nors mažą gera darbą atlikę tarp daugelio blogų darbų, ir Dievas atmoka jiems už tai šiame gyvenime. *Šv. J. Vianney.*

Trys draugai.

Iš Herder'lo raštų.

Vienas žmogus turėjo tris draugus. Viena jų jis labai mylėjo, antrąjį irgi mylėjo, bet ne taip, kaip pirmąjį. Trečiąjį gi, kuris buvo labai teisingas, mylėjo užvis mažiausiai. Atsitiko, kad tas žmogus buvo visai neteisingai apskustas karaliui. Tada tas žmogus prašo du pirmuosius draugus, kad jie užtartų jį prieš karalių ir išrodytų jo nekaltumą. Pirmasis iš jo draugų tuojau atsisakė eiti, nes turis daug reikalų namuose. Antrasis palydėjo jį iki teismo rūmų ir pabūgęs valdovo rūstumo sugrįžo į namus. Trečysis draugas, mažiausiai jo mylimas, atėjo į teismą neprašytas. Jis išrodė valdovui savo draugo nekaltumą ir jis tapo išteisintas.

Kiekvienas žmogus šiame pasaulyje turi tris draugus. Mylimiausias jo draugas yra turtai. Antras draugas, kurį žmogus labai myli yra jo giminės, pažįstami ir draugai. Trečias draugas, kurį žmogus mažiausiai myli, mažiausiai juo rūpinas ir kurį jis dažnai pamiršta, yra geri darbai. Mirties valandoje, kada Dievas pašaukia žmogų į teismą, pirmasis ir mylimiausias jo draugas—turtai, tuojau jį apleidžia. Antrasis žmogaus draugas, jo giminės, pažįstami ir draugai, palydi jį iki kapų ir vėl grįžta į namus. Tik tretysis, mažiausiai mylimas, žmogaus draugas lydi jį iki Aukščiausio Teisėjo Sosto ir išprašo jam pasigailėjimo ir malonės.

S.

Deus et patria.

Ką manai, kur eini,
Lai mintis praklini
Nuolatos skris aukštyn idealo,
Kol karščiausių jausmų,
Prakiniausių geismų
Troškulys dar širdy neatšalo.
Jų gi neužgesys
Nei vargų debesys,
Nei draugų užušalę krūtinės,
Tik tu pats to norėk,
Dvasioj viltį turėk, —
Tau bus klusnios net ištisos
minios.

Amžinai, visados
Be raudų, be skundos
Dirbk galvok rink takus padangėse.
Iš ugnelės šventos,
Širdyje paslėptos,
Padaryk žvaigždę aiškia ir šviesią.

Su darbais, reikalais
Gal tavęs neapleis,
Gal padės padirbės kiek kas gali,
O krūtinės ugnis
Tuoį tave išgany
Ir nuves į palaimintą šalį.
Nevaitok, vai ne,
Niekuomet, net sapne,
Nes už uolą tvirtesnė idėja.
Lai tautos reikalai,
Kuriuos šelpst privalai,
Lai tikyba tau bus už vedėją.
Tegul tavo keltai,
Lyg koki spinduliai,
Bus paveikslas, kurs tūkstančiais
imas:

Kaip tai dirbti karštai,
Jei nemoka už tai,
Kaip yra prakilnus įkvėpimas.
J. Šnektis,

APIE KATALIKŲ MISIJAS.

Pražūties baimė.

Nevisur žmonės taip gyvena kaip mes: patenkinti ir maždaug visukuo aprūpinti. Mes vadiname nelaime turtų neturėjimą, kokį nors nepasisekimą ir tt., bet tai nėra tikra nelaimė, nes tuos, kurie yra vargšai ir kenčia persekiojimus, Jėzus vadina palaimintais ir vertais dangaus karalystės. Tikrai nelaimingi yra tie, kurie nepažįsta Jėzaus ir dar tebėra tamsybių karaliaus vergijoje. Misijonieriai supranta tą nelaimę ir dėlto išsižadėdami giminių, savo krašto, eina į tolimas šalis vaduoti vargšų laukinių iš sunkios vergovės, nešdami jiems Kristaus Evangelijos šviesą.

Vienas misijonierius aprašo tokį atsitikimą, kuriame ryškiai pasireiškia stabmeldžių dvasinis skurdas:

„Buvo naktis. Aš truputį ilsėjausi po ištiso dienos darbo. Tik staiga išgirstu aplinkinėse šėtrose didelį triukšmą ir išgąščio šauksmus. Trys ar keturi vyrai įbėgę į mano šėtrą puolė prie manęs drebėdami ir šaukdami:

— Tėveli, žustamel! Dievai užsitrūstinol! Dangus tuoj grius!—

— Kas atsitiko? — paklausiau aš.

— Tik išelkite pažiūrėti: mėnulis ir aušrinė žvaigždė jau tuoj susimuš... koks gabalas mėnulio ar žvaigždės gali nukristi ir mus prislėgti!

Nebijokite nieko, — raminau aš juos nežinodamas, ar aš turu juoktis ar verkt. — Žvaigždės ir mėnulis juk visuomet eina sau tais keliais, kuriuos jiems Visagalis Dievas paskyrė...

Bet iš baimės ir dėliai triukšmo niekas mano žodžių negirdėjo. Keli vyrai nubėgę pabudino moteris ir vaikus: šauksmas, verksmas, kliksmas visame kaime... atrodė lyg būtų pasaulio galas.

— Tėveli!.. Kur Tėvelis!..—Šaukė viena moteris minioje.—Eikim pas Tėvelį, jis mums pasakys, ką turime daryti!

Tuoju visais kaimais sugužėjo pas mano šėtrą. Aš stengiausi klek galėdamas aiškinti, raminti... bet jie, nors ir pas mane atėję, nepaliovė žiūrėti į žvaigždės ir menkai teklausė mano žodžių. Matydamas, kad neįstengsiu jų nuraminti, paliečiau eiti visiems į ką tik įrengta bažnytelę ir melsti, kaip kas mokejo, tikrąjį Dievą—žvaigždžių Valdovą. Visi paklausė ir suėjo į bažnytelę. Tuo tarpu žvaigždžių „susitikimas“ pasibaigė. Ėmė tekėti saulė, žvaigždės ir mėnulis išnyko nuo dangaus. Mano žmoneliai išėję iš bažnyčios visi buvo patenkinti ir nusiraminę.

Po to atsitikimo visi buvo dievotėsni, su didesniu noru mokinosi katekizmo ir lankėsi bažnyčioje. Aš gi paaiškinau jiems pagrindinius astronomijos dėsnius ir tokiu būdu visas tikėjimas į daugybę dievų buvo galutinai panaikintas.

Viską Dievas panaudoja žmonių gerul

G,

Iš katalikų pasaulio.

Šv. Jėzaus Širdies bazilika Jeruzalėje,

Tulūzos arkivyskupas iš Prancūzijos yra įgalojęs savo kanauninką Trilhe su dviejų įžymių Palestinos architektų pagalba pastatyti Jeruzalėje didelę švenč. Jėzaus Širdies baziliką. Vienas tų architektų yra kilęs iš pačios Jeruzalės krikščionių; jis baigęs savo mokslus Paryžiuje pas krikščioniškųjų mokyklų brolius, toliau mokėsi Tėvų Jėzuitų universitete Beirut'o mieste. Antrasai yra gimęs Betlejuje ir jau pasižymėjęs savo darbais stalydamas kat. bažnyčias Palestinoje. Todel ir reikia tikėti, jog toji nauja šventovė, pašvęsta mūsų Išganytojo Širdžiai ant Alyvų kalno, kame seniau stovėjo šv. Elenos bažnyčia, gražiai pagerbs tą pačią vietą, kur Viešpats Jėzus gyvendavo, apsilankydamas su savo mokiniais Jeruzalėn.

IX Eucharistinis Kongresas Italijoje.

Devintajam tautiniam Eucharistiniam kongresui Italijoje, kuris įvyks nuo 8 iki 11 rugsėjo šiais metais, visose Italijos vyskupijose stropiai ruošiamasi. Pačioje Bolonijoje, kame tas kongresas susirinks, gegužės mėnesio vidury, įvyko keturiolikos dienų misijos, kurių tikslas buvo dvasiniai paruošti žmones. Didžiausios katalikų organizacijos pasiryžusios švesti šį kongresą kuo iškilmingiausiai. Katalikų jaunomenės organizacija įvedė savo narių tarpe rinkliavą tikslu padirbdinti Šv. Sakramento procesijai didžiulius triumfo vartus. Bolonijos arkivyskupas kardinalas pasiūlė žmonėms kongreso atminimui paaukoti trims didžiausioms Bolonijos bažnyčioms po dovaną: metropolijos bažnyčiai monstranciją, Šv. Petro bazilikai kieliką. Mišioms ir šv. Luko bazilikai komuntę. Šis pasiūlymas karščiausiai priimtas. Žmonės sunėšė labai daug auksinių bei sidabrinų daiktų sutirpdinimui. Išlaidoms padengti daromos rinkliavos. Didžiausias Bolonijos bankas paaukojo 50.000 lyrų, kitas 10.000 lyrų. Kongreso rengėjų komitetas leidžia laikraštį „Eucharistinė šviesa“. Italų Vyriausybė pranešė nutarusi tautiniame Euchariniame kongrese dalyvauti Teisingumo ministerio asmenyje. Kaip tenka girdėti, ir Lietuvoje vis randasi daugiau ir daugiau balsų, kurie pageidauja, kad ir mūsų šalyje būtų pradedami kasmet ruošti toki Eucharistiniai Kongresai. Dieve, duok!

Eucharistinis moterų apaštalavimas.

Antrą gegužės mėnesio savaitę Barcelonoje, Eucharistinio apaštalavimo moterų savaitės proga priimta visa eilė svarbių nutarimų. 1. Viatikas mirštančiamjam turi būti vežamas, sulig galimybių vežimu ne kunigo patogumo dėlei, bet didesnei Šv. Sakramento garbei; 2. Šv. Tomas Akvinietis turi būti garbinamas kaip Eucharistinių sąjungų globėjas; 3. Propaganda ir kova prieš kelksmą turi būti sustiprinta; 4.

Reikia kreipti ypatingo dėmesio, kad joks katalikas nemirtų be šv. Sakramentų; 5. Kad šv. Eucharistija bažnyčiose būtų ypač garbinama; 6. Kad katalikės moters padoriau rengtųsi ir vengtų nedorų, šlykščių papročių; 7. Kad šv. Giovanni delle Abbadesse vienuolynas būtų paskelbtas Katalonijos Eucharistine šventove. Eucharistinės moterų savaitės metu laikyta daug paskaitų. Kiekvienos konferencijos gale buvo duodami moterims praktiškai patarimai, ypač, kad jos stengtųsi savo vaikus išauklėti šv. Eucharistijos dvasioje.

Naujas šventasis.

„La Vie Catholique“ (katalikų gyvenimas) rašo, kad dabartinis Neapolio arkivyskupas, kardinolas Ascalesi, pradėjęs vieno Neapolio kardinolo šventuoju pripažinimo (kanonizacijos) procesą. Tasai kardinolas, Riaris Sforza prieš 50 metų valdęs Neapolio vyskupiją, gyveno tokį šventą ir visuomeniniai veiklų gyvenimą, kad popiežius Pijus IX jį vadino „Neapolio Baromėjumi“.

Stabmeldžiai pastatė paminklą jėzuitų šventajam.

Japonijoje Ymagučii mieste neseniai įvyko iškilmingos didelio šv. Pranciškaus Ksavero S. J. paminklo šventinimo iškilmės. Paminklo komitetą sudarė miesto ir provincijos valdžios atstovai, daugumoje stabmeldžiai. Atidengimo iškilmėse Yamagučii provincijos gubernatorius, stabmeldis, pasakė kalbą, kurioje iškėlė to šventojo Rytų Azijos karžygiškumą ir ir sakė: „Jo meilė prie Japonijos kalba iš jo laišku, kurie mūsų šaliai gražiausias pagarbos išreiškimas. Paskalytkite tik tas jo ellutes kurias jis rašė iš Goa 1552 m. balandžio 15 d. „Iš visų tautų, kurias aš Rytuose pažinau, su japonais, ir jų protiniais gabumais negalima sulyginti nė viena. Tikrai vieną dieną jie atsistos Rytų priešaky“. Gubernatorius baigė šiais žodžiais: „Kas mūsų, japonų, skaitydamas šiuos žodžius, kurie yra tartum mūsų prisikėlimo pranašavimas, nejaučia kupina širdžia dėkingo mo didžiajam Pranciškui Ksaverui!“

Naujas prezidentas Amerikoje.

Suvienytose Amerikos Valstybėse prezidentas yra renkamas ketveriems metams. Todel vos tik vieni rinkimai pasibaigia, kaip jau įvairios partijos iš naujo pradeda kovą dėl naujų prezidento rinkimų. Vienas labiausiai įgarsėjusių kandidatų į prezidentus dabar yra stato-mas Nau Jorko gubernatorius, Alfredas Smith'as. Jau 1924 metais demokratų partijai ko tik nepavyko išrinkti jį prezidentu. Dabar jo vardas yra dar labiau išgarsėjęs. Visame Nau-Jorke ir Amerikoje jis yra plačiai žinomas ir vadinamas „geruoju Al“ (t. y. Alfredu), nes jojo gal-lestingumas ir didelis išmintingumas yra daugelį asarų nušluostę ir vargo pašalinę. Tikrai dėl savo didelių darbų jis buvo keliais atvejais renkamas viso Nau Jorko gubernatorium, to visų didžiausio pasaulyje miesto. Iš kurgi jis turi tiek įtakos? — Gal būt visa jo paslaptis glūdi tame, kad jis būdamas pavyzdingu kataliku kas rytą eina ieškoti stiprybės pas Išganytoją švenč. Sakramente. Ir kaip dažnai Nau-Jorko

kat. bažnyčios mato tą kilnų gubernatorių einant drauge su darbininkais, moterimis ir vaikučiais prie švenč. Sakramento!

Tačiau nežiūrint į jo didelius nuopelnus, Amerikos protestantai visaip stengiasi, kad tik gubernatorius Alifredas Smith'as atelnančiais metais nebūtų išrinktas Amerikos prezidentu. Mat, jis yra katalikas! Ogi visa nesuskaitoma daugybė įvairiausių protestantų sektų yra persisunkę didele Katalikų Bažnyčios ir popiežių neapykanta. Tarp daugelio kitų prasimanymų, kurie yra dabar visgi Amerikoje platinami prieš Nau Jorko gubernatorių, neseniai Amerikos spaudoje pasirodė ir vieno protestantų advokato kaltinimas, būk katalikas, tapęs prezidentu, visą laiką būtų suvaržytas Kat. Bažnyčios ir popiežių parėdymais, kad jis nieku būdu negalėtų išlaikyti Suv. Valstybių konstitucijos dėsnių. Ir štai prieš keletą savaičių pasaulio spaudą nepaprastai nustebino drašus ir griežtas gubernatorius Smith'o atsakymas, kuriame jis pabrėžė savo didelį prisirišimą prie savo tėvynės ir lygiai didelę ištikimybę Kat. Bažnyčiai, aiškiai pabrėždamas, jog kiekvienas katalikas gali būti ir dideliu savo tėvynės mylėtoju.

Jei Nau-Jorko gubernatorius taptų Amerikos Jungtintų Valstybių prezidentu tai jis būtų pirmuoju kataliku, kuris čia patenka į taip aukštą vietą. Bet ar toji viltis tikrai išsipildys, nežinia.

Nekunigai-pamokslininkai.

Ten, kame jau negali sakyti kat. kunigai pamokslų, nekartą juos pavaduoja pasauliečiai pamokslininkai. Taip yra dabar, pavyzdžiui, tokioje Meksikoje, kame visi kunigai yra labiausiai suvaržyti, pasitaikydavo taip Rusijoje, kat. misijų šalyse tarp stabmeldžių ir kitur. Dabartiniais laikais, stabmeldžiant pasaulio didmiesčiams, tokiam Londone ir kituose Anglijos bei Olandijos miestuose jau nuo keletos metų veikia katalikų pasauliečių draugijos, kurių nariai ne kartą sako pamokslus gatvėse ir miestų aikštėse apie kat. tikėjimo tiesas. Tokių pasauliečių pamokslininkų draugija Anglijoje turi dabar sutraukusi į savo eiles apie 500 geriausių kat. kalbėtojų, kurie pereitais metais yra viešose Londono vietose ir gatvėse pasistatę 21 savo sakyklą. Labiausiai įgarsėjusi pamokslų vieta yra didžiajame miesto sode Hyde-Park, kame kiekvieną vakarą nuo 7 iki 10 val. ir sekmadieniais nuo 11 valandos prieš piet iki 11 val. vakare be perstojo yra sakomos kalbos, kuriose aiškinama kat. tikėjimas. Tat ir nenuostabu, kad paskutiniu laiku tose šalyse vis pastebima daugiau ir daugiau perėjimų į Kat. Bažnyčią.

Mokslo žmonės ir tikėjimas.

Kaip teisingas yra įgarsėjusio filosofo Dekarto pasakymas, jog tik pusiau teišsilavinę žmonės tekalba prieš tikėjimą, tuo tarpu, kaip patys giliausieji mokslininkai visuomet stoja tikėjimo pusėn. Jau daugelis pirmaeilų mokslininkų ir šiais laikais yra davę aiškių liudijimų apie tikėjimo reikšmę. Ypač reikšmingas pasakymas yra visame mokslininkų pasaulyje pažįstamo pirmaeilio Amerikos gamtininko Roberto Andr. Milliken, kuris už savo nepaprastus mokslo darbus yra gavęs

Nobelio premiją, Edisono medalį ir pan. pasižymėjimo ženklų. Apie tikėjimo ir gamtos mokslų santykius jis yra šitaip pasakęs:

„Mokslas neturi nė jokios rimtos priežasties atmesti tikėjimo.“ Jeigu kas negali suvienyti mokslo su tikėjimu, tai vien tik jis pats yra kaltas. Mokslo keliu aš sau negalėsiu išsiaiškinti, kodėl aš dabar dar nesu miręs ir gyvenu. Fiziologijos padedamas aš galiu išsiaiškinti daugelį mechaninių ir cheminių reiškinių mano kūne, bet tie mokslai man nepasako, kodėl ir kokia jėga pasireiškia manyje gyvybė. Mūsų mokslinės žinios per paskutinį šimtmetį yra labai padidėjusios. Tačiau palyginus tas žinias su tuo, ko šių laikų mokslas dar nėra patyręs, tai visos dabartinio mokslo žinios dar yra labai menkos. Ir juo daugiau mes tiriamo, juo labiau prieš mus atsiveria plačiosios mūsų nežinojimo sritys; o jau suprātę, kaip labai yra apribotas mūsų patyrimas ir mokslingumas, mes esame versti verčiami pripažinti tą Aukščiausią Būtybę, tą Didžiausiąją Galybę, iš kurios yra kilęs ir mūsų gyvenimas, t. y. Pasaulio Kūrėją, arba kaip kitaip mes jį vadintume. Ir nėra jokio mokslinio pagrindo atmesti tikėjimą. Gi jeigu dar šiandien kas kalba, būk mokslas neva prieštaraujantis tikėjimui, tai yra vien tik tuščias ginčas tokių asmenų, kurie nedaug teismano apie tikėjimą ir lygiai maža težino apie mokslą; taigi iš tikrųjų yra tai vien susidūrimas tarp dviejų nežinojimo rūšių“.

Katalikų persekiojimai Kynuse ir Meksikoje.

1911 metais kilusi revoliucija Kynuose dar iki šiol nenurimo. Priešingai, šiais metais dar labiau nušvito kruvina revoliucijos gaisrų pašvalste tos didžiausios pasaulio tautos padangė. Šis liūdnas reiškinys kinų katalikams buvo tuo skaudesnis, kad šiemet, Rusijos bolševikams kurstant, kynų stabmeldžiai buvo nukreipę savo kruvinus ginklus prieš katalikų misijonierius, ėmę deginti ir naikinti bažnyčias, kat. priglaidas, mokyklas ir tt. Daugelis katalikų net savo kraują už Kristų pralėjo. Jų tarpe žuvo ir du katalikų misijonieriai—jėzuitai; apie juodviejų mirtį pranešime plačiau kitame „Žvaigždės“ numeryje.

Dar visiškai nenurimo nė Meksikos katalikų persekiojimai. Tik nesenai telegramos ir radio bangos pranešė apie baisias katalikų žudynes Meksikoje, kame buvo nekaltai sušaudyta kelios dešimtys katalikų kunigų, katalikai buvo kalami prie kryžių, arba net gyvi kasami į žemę. Jau baigiant spausdinti šį numerį, „Žvaigždės“ Redakcija gavo vieną gana platų laišką iš Meksikos, kuriame yra kaip tik patvirtinamos tos telegramų žinios ir kuris skaudžiai atvaizduoja tuos šurpulingus žudynių įvykius. Tą laišką mes taip pat paskelbsime ateinančiame „Žvaigždės“ sąsiuvinyje.

Ižymi šokėja įstojo į Karmeličių vienuolyną.

Nau-Jorke nesenai viena šokėja, Miss p-lė Madelon La Varre, pasaulinės garsenybės „Sacharet“ sesuo, iš vyskupo Chartrand rankų priėmė Karmeličių ordeno rūbą. P-lė La Varre išauklėta prancūzų pen-

sijonate, kame ji pirmą kartą pažino Katalikų Bažnyčią. Londono ir Paryžiaus teatro sluoksniuose buvo ji nepaprastai branginama ir mylima šokėja. Jos įstojimas į vienuolyną sukėlė visur didžiausio nusi-stebėjimo.

Bavarijos vyskupai ir moterų sportas.

Bavarijos vyskupai išleido šitokį įsakymą, kuris turi būti skaitomas iš visų sakyklų: „Taisyklėse, kurias 1925 m. išleido visi vokiečių vyskupai įvairiais viešosios dorovės klausimais, uždrausta katalikams, jų sąžinės atsakomybe, viešas moterų ir mergaičių sportas, rungtynės, plaukimo lenktynės. Dabar gi Bavarijos Sporto sąjunga, nors jos vadovybei savo laiku vyskupų nutarimai buvo pranešti, šių metų liepos 16 ir 17 d. Neuburge skelbia būsiant „Pirmą Bavarijos moterų sporto šventę“ ir tuo būdu platiems žmonių sluoksniams, kurie ligi šiol su pamėgimu pritardavo vyrų sportui, sukelia sąžinės abejonių. Bavarijos vyskupai prieš šį viešą papiktinimą viešai kelia balsą ir įpareigoja katalikės moteris ir mergaites, kaip dieviškojo dorovės įstatymo saugotojas, kad jos nedalyvautų sporto šventėj Neuburge. Vyskupijų klebonams ir klebonaujantiems kunigams uždedama pareiga šį visų Bavarijos vyskupų nutarimą vieną birželio sekmadienį paskaityti iš sakyklos ir ganytojišku išmintingumu bei griežtumu sąjungų susirinkimuose ir kiekviena kita tinkama proga pakartotinai nurodyti katalikėms moterims ir mergaitėms vokiečių vyskupų taisyklės viešajai dorovei saugoti“.

Prancūzų kunigams ir bažnyčioms remti draugija.

Šių metų pirmomis birželio mėn. dienomis ši draugija turėjusi visuotinį susirinkimą, kuriame buvę patelbta įdomių draugijos veikimo davinų. Per visus 12 savo gyvenimo metų ji susirinkusi ir išdalinusi 21 milijoną frankų. Ji rėmė tūkstančius kunigų, statė klebonijas, gyvenamus namus ir t. t. Vietoj karo metu sunaikintų bažnyčių pastatė 2000 bažnytelių, iš kurių 1000 jau galutinai pakeistos tikromis bažnyčiomis. Pilnai atstatyta 500 zakrastijų, kitos 1500 aprūpintos reikalingais baldais, mišų drabužiais ir reikalingais įrankiais. Toji draugija dar padėjusi šiaurės prancūzų bažnyčių atstatymo draugijoms, taip pat prisidėjusi prie praėjusiais metais Prancūzijoje suruoštos „varpų paskolos“. Dar lieka tačiau apie 1000 bažnyčių galutinai pastatyti, įruošti 1500 zakrastijų ir remti apie 6000 kunigų. Dabar draugija nori įrengti sergantems, arba nuo darbo pavargusiems kunigams sanatoriją. Tą darbą sumanė Sv. Tėvas, kuris draugijai paaukojo vieną milijoną frankų. Prie šios kunigams ir bažnyčioms remti draugijos aukų prisidėjo ir daug belgų, šveicarų, anglų, ispanų, Šiaurės Amerikos ir Kanados katalikų Paryžiaus kardinolas Dubois (Diubua), kuris dalyvavo tame visuotiniame susirinkime kartu su apaštališkuoju pasiuntiniu ir maršalu (Fošu), pareiškė norą, kad draugija išplėstų savo palaimingą veikimą ir taip kardinolo mylimuose Paryžiaus priemiesčiuose.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms rugpiūčio mėnesio dienoms.

1. Šv. Petro kalėjimas. Dėkingumas Dievui už Jo nuolat teikiamas malones.

2. Šv. P. Marijos Angel. (Parclunk.) Už visus vargstančius ir nelaimių prislėgtuosius.

3. Šv. Stepono kūno atr. Už visus sergančius tėvus ir našlaičius.

4. Šv. Domininkas. Katalikų draugijos ir į jas įsirašiusieji nariai Lietuvoje.

5. Pirmasis mėn. penktadienis. Visi, kurie platina pamaldumą į Švenč. Jėzaus Širdį.

6. Viešpaties atsimaitymas. Maldos apaštalavimo skyriai ir jų nariai Lietuvoje.

7. IX sekm. po Sekm. Kad visi, jauni ir seni, būrlais artintysi prie Šv. Sakramento.

8. Šv. Cirijakas. Už mūsų mirusius M. A. narius.

9. Pal. Petras Fabras iš Jėzaus Draugijos. Už visą Lietuvos jaunimą.

10. Šv. Laurynas kent. Visi valkučiai, kurie šlemet priešo prie pirmos šv. Komunijos.

11. Šv. Tiburcijus. Kad ir Lietuvos katalikai mokėtų drąsiai užsistoti už tikėjimo reikalus.

12. Šv. Klara. Kad Lietuvoje susirastų kuo daugiausia šeimynų, kurios pasiaukotų Švenč. Jėzaus Širdžiai.

13. Šv. Hipolitas. Kad mūsų žmonės eitų dažniau prie šv. Komunijos.

14. X sekm. po Sekm. Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

15. Šv. P. Marijos dangun ėmimas. Darbo žmonės ir jų amžinoji gerovė.

16. Šv. Rokas išp. Malda už katalikų kunigiją Lietuvoje.

17. Šv. Anastazas. Vysk. Vie-nuolių reikalai ir pašaukimai į dvasinį luomą.

18. Šv. Agapitas. Palaima semi-narių auklėtiniams jų dvasios reikaluose.

19. Šv. P. Marijos Nekalč. Širdies šventė. Gallestingumas ligo-nims.

20. Šv. Bernardas. Už mūsų parapijas Lietuvoje.

21. XI sekm. po Sekm. Šv. Jo-anna Pranciška Šantal — Mėnesio Globėja. Kad į kiekvieną katalikų šeimyną pareitų geras katalikiškas laikraštis.

22. Šv. Ipolitas. Už katalikų jaunimą ir jų draugijas Lietuvoje.

23. Šv. Pilypas išp. Atvirtimas į kat. tikėjimą nutolusių nuo Dievo.

24. Šv. Baltramiejus apašt. Kad sutikimas ir gerovė įsiviešpatautų mūsų šalelėje.

25. Pal. Mykolas ir jo draugų, kank. Jėzaus Draugijos. Katalikų misijos ir nusidėjėlių atvirtimas prie Dievo.

26. Šv. Zefirinas. Kad mes iš-moktume visiškai pasišvęsti Dievui.

27. Šv. Kazimiero kūno perk. Kad mes būtume visados klusnūs Dievo malonės veikimui.

28. XII sekm. po Sekm. Už at-sivertimą tų mūsų tautiečių, kurie yra nu-tolę nuo kat. tikėjimo.

29. Šv. Jono Krikšt. nukirt. Mokėjimas atlikti visus savo darbus dėl Jėzaus.

30. Šv. Rožė Limietė. — Apaš-tališkas stropumas platinant kat. laikraš-čius.

31. Šv. Raimundas. — Patvara ir drąsa išpažįstant kat. tikėjimą.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlydų.**

Kasdieninė M. A. narių maldelė rugpiūčio mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aš Tau aukuju per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukuju juos Tau, kad žmonės klausydami savo Motinos Bažnyčios balso šalintųsi nuo piktosios dvasios pinklių ir spiritizmo pavoju. Taip pat aukuju ir toms intencijoms, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlydus 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike klekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų prilyginama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

AUKOS MISIJOMS.

Nemirtingųjų sielų gelbėjimui stabmeldžių kraštuose šį mėnesį aukuoja šie asmenys grynais pinigais: Mar. Šateikaitė — 25 lt., p-lė Viktutė Vailokaitytė — 10 lt.

Pašto ženklais ir kitais rinkiniais: Aukštai gerb. kun. jubilatas Simonas Skinkis iš Žem. Panemunės, kun. K. Mozūras iš Linkuvos, kun. Griauslys, kun. Vaclovas Strazdas su savo ištikimaisiais Kovarskiečiais, kun. V. Semenavičius iš Skirsnemunės, kun. Kriščiūnas, p. „Lietuvos“ Redaktorius — Dr. Kaz. Jokantas, Kauno „Pavasario“ Suaugusiems Gimnazijos Ateitininkai (apie 7000 pašto ženklų), Kauno Mot. Kultūros pradžios mokyklos vaikučiai (apie 1200 pšt. ž.), A. Davalis, Bogarevičių Henrikas, Leonas Balabanovas, Bronius Kavaliūnas, Vladas Juknevičius, Leopoldas Jakas, Antanas Liauksminas, Juozas Mikalajūnas, Čepulių Kaziukas, Gediminas Peseckas, Albertas Mockus ir kiti

Mergaičių ir moterų aukotojų tarpe pirmoje vietoje reikia pažymėti: Kauno Mergaičių „Saulės“ gimnazijos III klasės moksleives, paaukorusias gražų pašto ženklų, paveikslėlių ir pan. rinkinėlius; toliau eina trys kilnios sesutės iš Ukmergės, būten: — Ona, Marijona ir Veronika Žemaitytės; Ieva Mocevičaitė, Agota Marčiulionytė, p. Grasilda X., Katryna Gendravičaitė, Veronika Lerocikytė, Agota Kšivickienė, Domicelė Miškinienė, Uršulė Kališauskaitė, Antosė Adomaitytė, p-lė Randytė, Kantrioji Svajonė, Katryna Jakščiukė, Barbora Porpalytė, Rožė Sendzikaitė, Marijona Venslauskienė, Rožė Počkaitienė, Marijona Smainaitienė, Kotryna Kaušnienė, Ona Prapuolenytė, Vilkaviškio Tretininkės.

Visiems gerb. Aukotojams ir kat. Misijų Prieteliams tarlame nuoširdų padėkos žodį.

„Žvaigždės“ Redakcijos Misijų Skyrlius.

Redakcijai atsiųstos knygos.

1. *J. Schmitt. S. J. „Aukštyn“ Šv. Aloyzo sekmadieniai.* Spaudai parengė *B. Andruska S. J. 1r kun. St. Grigaliūnas.* Tėvų Jezuیتų leidinys. Kaunas, 1927 m. 112 psl. Šv. Aloyzas yra tikrai nepamainomu jaunimo vadu. Tat ir nenuostabu, kad užsieniuose kat. jaunimo tarpe jau nuo senai yra įsigalėjęs paprotys prieš šv. Aloyzo šventę pašvęsti šešiš sekmadienius to šv. jaunuolio garbei. Tuo tikslu kiekvieną tų šešių sekmadienių kat. jaunimo būriai eina sutartinai prie šventų sakramentų, stiprindamiesi Gyvybės Duona savo sunkioms gyvenimo kovoms. Šių knygelių rengėjai iš visos širdies trokštų, kad nuo šiol jau ir mūsų tėvynės parapijose būtų pradėdama ruošti panašios šv. Aloyzo iškilmės jaunimui.

2. *Vysk. Pelčaras „Jėzaus Kryžius—mūsų paguoda.“* Lietuviškai sutalėsė *kun. V. Ambraziejus ir kun. A. Petrauskas.* II laida—Vargdienių Seselių Vienuolijos leidinys. Marijampolė, 1926 m., 166 psl. Tai bus bene tik pats gražiausias veiklas mūsų kalba apie didįjį mūsų gyvenimo klausimą — būtent apie krikščionišką skausmų ir kentėjimų įvertinimą. Iki šiol tikrai dar nebus nė vienas didelis ir nepaprastas pasisekinas atėjęs į pasaulį be skausmo, kentėjimo, aukų ir pasišventimo. Ir palaiminta yra tokia tauta ir šalis, kurioje randasi bent keletas tokių apaštališkų kentėtojų, kurie mokėtų savo skausmus ir neišvengiamus kentėjimus su krikščionišku karzygiškumu paaukoti Dievui už kilniausius savo šalies reikalus. Kaip galima tuos mūsų kasdieninius gyvenimo kryželius nešti ant savo prislėgtų pečių, tai gražiai moko šios knygelės. Tai iš tikrųjų būtų graži dovanėlė mūsų ligoniams ir visoms kenčiančioms bei prislėgtoms sieloms, kurias jau visi draugai pamiršo, — tik vienas Kristus tiesia savo gailestingas rankas.

3. *T. Pranciškus Maž. Br. Ordeno „Naujas Vadovėlis šv. Pranciškaus Tretininkams.“* II leidimas, Kaunas, 1927 m. 175 psl. Čia randama patys svarbiausieji nurodymai, pamokymai ir maldos šv. Pranciškaus tretininkams.

4. *T. Kazimieras Kapucinas „Sąžinės sąskaita.“* Šv. Kazimiero Draugijos leidinys 423 nr. Kaunas, 1927 m. 63 psl. Šių knygelių mintys buvo naudojamos mūsų įgarsėjusiojo mistjonieriaus Tėvo Kazimiero pamoksluose.

5. *D-ras A. Maliauskis. „Dabartinių laikų baisybės“* arba Bedievių inkvizicija II dalis. Kaunas, 1927 m. 110 psl. Liūdni ir skaudūs vaizdai, kuriuos čia kelia gerb. šių knygelių autorius mums aiškiai parodo, kaip baisu pasidaro tose šalyse, kame tik įsigalėję netikintieji kėsinais pradėti šventvagišką kovą prieš Kristų. Jo įsteigtąją Bažnyčią, prieš kunigiją ir šiaip jau kiekvieną žmogų, kuris tik išdrįsta vadintis kataliku. Šitose knygelėse yra nūšviečiami ypatingai sunkūs persekiojimų laikai Portugalijoje Ispanijoje ir Meksikoje, kada šimtai ištikimiausių Kat. Bažnyčios sūnų ir dukterų yra net savo kraują pralieję už Kristų. Karštai ragintume šitas knygeles visiems pasiskaityti.

6. *Dr. A. Maliauskis. „Mokykla.“* Šv. Kazimiero Draugijos leidinys. Kaunas 1927 m. 32 psl.

7. *Kun. Dr. A. Maliauskis. „Teisybės keliais.“* Išleista ten pat 1927 m. 3 psl.

8. *Dr. A. Maliauskis. „Įvairumai.“* Ten pat. 1927 m. 32 psl.

9. *I. Glivenko. „Visuotinės literatūros istorija.“* Vadovėlis Vidurinėms Mokykloms. Vertė. *Ed. Viskanta.* „Švyturio“ B-vės leidinys. Kaunas, 1927 m. 303 psl. Kaina 10 lt. Jeigu jau žmonių dainose, pasakose ir padavimuose atsispindi patys kilniausieji tautos bruožai, tai juo daugiau to žavinančio žmoniško kilnumo yra pasireiškę pačiuose įžymiausiuose pasaulio rašytojų veikaluose. Taigi ir šitoje visuotinėje pasaulio r-šties istorijoje norima atskleisti prieš mūsų besimokančios moksleivijos akis tos nepaprastos dvasinės žmonių brangenybės, kurios amžių bėgyje yra atsiradusios įvairiose pasaulio tautose. Šitas vadovėlis be abejo nežiūrint į vieną kitą savo netobulumą patekęs į daugelį mūsų vidurinių ir ypač į aukštesniųjų mokyklų moksleivių rankas vadovėlių, galės sužadinti ir mūsų moksleivijos tarpe

noro rašyto žodžio lytyse pareikšti pasauliui Amžinojo Kurėjo įžiebtąją rašytojo liepsną, kuria jis gali gaivinti arba, deja, ir nuodyti žmonių sielas!

10. *Julius Lendré „Vilniaus Sonetai“*. Kaunas, 1921 m. 23 psl. Kaina 80 cnt Šis jaunas mūsų dainius moka gyvai, galingai ir gana sklandžiai išreikšti glūti lietuvių tautos ilgesį ir pasiryžimą Vilniui vaduoti.

11. *Ritm. M. V. Richthofen. „Raudonasis karo lakūnas“*. Vertė vyr. leit. *Pyragius*. Išleista ten pat. Kaunas, 1296 m. 148 psl. Čia aprašomi garsojo vokiečių lakūno prietokiai ir aršios oro kovos laike didžiojo karo.

1. *„Die Volks- und Jungmänner Bühne“*. Verlag von Höfling, München.

2. *„Die Mädchen-Bühne“*. Ten pat.

3. *„Die Kinderbühne“*. Ten pat. Tai yra nuolatiniai leidiniai, kuriuos redaguoja kapucinas T. Scheibenzuber O. Cap. Kasmet išleina po 7 sąsiuvinius. Juose yra spausdinami įvairūs katalikų teatro mėgėjų ir žinovų veikalėliai, kurie yra talkomi kat. lošėjams. Pirmuosius gali lošti tik vieni vyrų, antruosius tik mergaitės, visai nesimaišydamos su vyrais ir tretieji veikalėliai tinka vaikučiams. Kada gi mūsų mokyklos ir visuomenė susilauks tokių auklėjančių ir dorinančių veikalėlių?

Dr. *Joh. Nicolussi, S. S.*, *„Das Verhältniss zwischen dem Mäthaus- und Markusevangelium“*. Emmanuelverlag, Rottweil (Württemberg). 1917 m. 64 psl. Kaina 1 Mk. Įžymusis eucharistinių veikalų rašytojas šiose knygelėse pajudina labai svarbų mokslui klausimą apie tą kalbą, kurioje Dievo įkvėptieji evangelistai šv. Matas ir šv. Morkus yra parašę savo Evangelijas. Šios knygelės ypač tinka tiems, kurie giliau mokosi dvasinių mokslų. Ir kaip visi Dr. Nicolussi veikalai, taip ir šis, tokiems asmenims yra labai patartinas.

Anton Heinen „Die Bergpredigt Jesu Christi“. (Jėzaus Kristaus pamokslas ant kalno ir ką jis 20 amžiaus žmogui pasako). Knygelės išleistos M. Gladbach'e Volksvereins-Verlag, 1927 m. 194 psl. Kaina 4 Mk. Jau vieną kartą minėtas šis įgarsėjusio vokiečių kataliko auklėtojo veikalėlis Čia yra tik naujas dar gražesnis jo išleidimas. 10 brėžinių puošia šį puikų leidinį. Autorius moka iš širdies prabilti į mūsų laikais taip kamuojamas žmonių širdis. Neveltui tat šių knygelių rašytojas ir yra statomas šalia Jeremijo Gothelf'o ir kun. Albano Stolco, kuriuodu savo raštais yra nepaprastai daug pasitarnavę katalikų visuomenei Vokietijoje. Kada gi mes susilauksime daugiau panašių gerų kat. raštų rašytojų?

Br. *Egidius „Marienlob“*. (Marijos garbė). Išleido „Ars Sacra“. München, 1927 m. 42 psl. Kaina, 1, 25 Mk. Ką geriausi vokiečių katalikų dainiai yra kada nors apie Danguos Karalienę parašę, čia stengiasi, bent paduodant trumputes ar ilgesnes ištraukas iš tų rašytojų, išreikšti nuoširdžią ir gilią pagarbą Dievo Motinai Marijai. 8 puikius paveiksliai iš Švenč. Panelės gyvenimo dar labiau pakelia vertę šio gražaus veikalėlio.

Kan. Josef Minichthaler. „Der Portiunkula—Ablass“. (Porciunkulos atlydis) Išleista ten pat. Kaina 40 Pf. Gražiai išleistose knygelėse aiškinama gili prasmė Porciunkulos atlydų ir nurodoma, kokių būdu ir mes galime tais atlydais praturtinti savo vidurinį gyvenimą. 7 įžymių dailininkų paveiksliai parodo įvairius nuotykius iš šv. Pranciškaus Asyžiečio gyvenimo.

T. Cassian Karg O. M. Cap. Priester und Volk. (Kunigas ir žmonės). Schulbrüderverl. Klnach-Villingen, Baden, 1927 m., 95 psl., Kaina 75 Pf.

Mūsų laikais, kada su tokiu dideliu įnirtimu įvairiuose raštuose, susirinkimuose ir kalbose yra skleidžiamos netikusios paskalos bei prasimanymai apie kunigtį, — katalikai privalo juo geriau suprasti ir branginti didelę Kristaus kunigo reikšmę ir tinkamai įvertinti jo pasišventimą. Todėl ir šios knygelės ne tik puikiai nurodo į aukštąją kunigystės sakramento vertybę, — bet taip pat gražiai pamoko ir žmones, kaip reikia santykiuoti su kunigu.

Geriausiai aprūpinsi save ir vaikus pasidėdamas pinigus ŪKIO BANKE. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštąsias nuosimčius. ŪKIO BANKĄ rasi apskrities mieste.

Kilnūsiai Skaitytojai! Jei nori ir Lietuvos šeimynas įnešti daugiau krikščioniškos meilės ir šviesos, tai atsidėjęs apaštalausk, platindamas mėnesinį Švenč. Jėzaus Širdies laikraštį „Žvaigždę“!
